

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

แก่งกิจ กิติเรียงลาภ. “ความคิดทางการเมืองของ Giorgio Agamben: ตอนที่ 1” [Online]. 2550.

แหล่งที่มา: <http://www.midnightuniv.org> [9 กันยายน 2550]

โกวิท วงศ์สุรวัฒน์. 2543. พื้นฐานรัฐศาสตร์กับการเมืองในศตวรรษที่ 21. นครปฐม: ศูนย์ส่งเสริมและฝึกอบรมการเกษตรแห่งชาติ.

จรรยา สุภาพ. 2522. หลักรัฐศาสตร์ฉบับพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

เจษฎา ทองรุ่งโรจน์. 2549. เบนีโต มุสโสลินี บิดาแห่งลัทธิฟาสซิสต์. กรุงเทพฯ: มติชน.

ใจ อึ้งภากรณ์ และนุมนวล ชัยพรราช. 2547. รื้อฟื้นการต่อสู้ชายแก่ต่อสู้ชายใหม่ไทย. กรุงเทพฯ: ประชาธิปไตยแรงงาน.

ฉัตรทิพย์ นาถสุภา. 2546. ลัทธิเศรษฐกิจการเมือง. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชลธิศ ธีระจิตติ. 7 กรกฎาคม 2549. Political Philosophy, บรรยายในวิชา ความคิดทางการเมืองและสังคม คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (เอกสารไม่ตีพิมพ์เผยแพร่)

ณัชชาภัทร อุ่นตรงจิตร. 2547. รัฐศาสตร์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542.

พิทยา ว่องกุล. 2547. ทักษิณ โลกภิวัตน์. กรุงเทพฯ: สายธาร.

แพทริเซีย เอส. แคนเน็ลล์ และสตีเวน จี. ไฮสลอป. 2549. พลิกประวัติศาสตร์โลก, แปลโดย คุณากร วาณิชวีรวิทย์. กรุงเทพฯ: เนชั่นเนล จีโอกราฟฟิก.

ไพโรจน์ ชัยนาม. 2529. รัฐธรรมนูญและกรปกครองของอิตาลี. กรุงเทพฯ: มิตรรนาการพิมพ์.

วอเคน เบลโล. 2545. ปีคว่านโลกาภิวัตน์ เปิดแนวคิดใหม่เพื่อจัดการเศรษฐกิจโลก. แปลโดย ไพโรจน์ ภูมิประดิษฐ์. กรุงเทพฯ: สวนเงินมีมา.

โยธิน มหาอุทหนา. 2516. ภัยร้ายจากเผด็จการฟาสซิสต์. กรุงเทพฯ: บพิธ แผนการพิมพ์.

ศัพท์รัฐศาสตร์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2548. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สรรวมิก.

ส. ศิวรักษ์, อธิบายแนวคิดปรัชญาการเมืองฝรั่งเศส. 2546. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ศึกษิตสยาม.

สมเกียรติ วันทะนะ. 2544. อุดมการณ์ทางการเมืองร่วมสมัย. นครปฐม: ศูนย์ส่งเสริมและฝึกอบรมการเกษตรแห่งชาติ.

สมพงศ์ เกษมสิน. 2519. ลัทธิการเมือง. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

อนุช อภากริม, ความรู้กับความไม่รู้ การปะทะทางอารยธรรม, มติชนรายสัปดาห์ (24 มิถุนายน 2548): 41.)

อนุสรณ์ ลีมนณี. 2542. รัฐ สังคม และการเปลี่ยนแปลง: การพิจารณาในเชิงอำนาจนโยบาย และ
เครือข่ายความสัมพันธ์. กรุงเทพฯ: เดือนตุลา.
 อีริค ฟรอมม์. หนีไปจากเสรีภาพ. แปลโดย สมบัติ พิศสะอาด. กรุงเทพฯ: มูลินนิธิเด็ก, 2539.

ภาษาอังกฤษ

- Absalom, R.N.L. 1969. Mussolini and the rise of Italian Fascism. London: Methuen.
- Arendt, H. 1951. The Origins of Totalitarianism. 7th ed. New York: Meridian.
- Bell, D. 1960. The End of Ideology : On the Exhaustion of Political Ideas in the Fifties. New York: Collier Books.
- Blinkhorn, M. 1984. Mussolini and Fascist Italy. New York: Methuen.
- Bosworth, R. J. B. 2002. Mussolini. London: Arnold.
- Bosworth, R. J. B. 2006. Mussolini's Italy Life Under the Dictatorship. London: Penguin.
- Drucker, P. 1969. The End of Economic Man: The Origins of Totalitarianism. Harper & Row.
- Duggan, C. 1994. A Concise History of Italy. Cambridge: Cambridge University.
- Dutt, R. P. 1934. Fascism and Social Revolution. International.
- Friedrich, C. and Brzezinski, Z. K. 1956. Totalitarian Dictatorship and Autocracy. Praeger.
- Fukuyama, F. 1992. The End of History and the last man. New York: The Free Press.
- Fukuyama, F. 1992. The End of History and the Last Man [Online]. Available from:
<http://www.marxists.org/reference/subject/philosophy/works/us/fukuyama.htm>[2006,
 March 27]
- Foucault, M. 1990. The History of Sexuality Volume 1. New York: Vintage.
- Foucault, M. 2003. Society must be defended. London: Penguin.
- Gallo, M. 1973. Mussolini's Italy Twenty Years of the Fascist Era. London: Macmillan.
- Gasset, J. O. Y. 1932. The Revolt of the Mass. Norton.
- Gleason, A. 1995. Totalitarianism the Inner History of the Cold War. New York: Oxford.
- Gooch, J. 1994. The Unification of Italy. London: Routledge.
- Gentile, G. 2003. Origins and Doctrine of Fascism. New Jersey: Transaction.
- Grand, A. D. 1982. Italian Fascism Its Origins and Development. University of Nebraska.
- Gregor, A. J. 1974. Interpretation of Fascism. New Jersey: General Learning.
- Halperin, S. W. 1964. Mussolini and Italian Fascism. New York: Van Nostrand Reinhold.

- Held, D. and Hirst, P. 2007. Globalisation after 11 September the argument of our time[Online]. Available from: http://www.opendemocracy.net/globalization-institutions-government/article_637.jsp [2007, September 24]
- Hirst, Paul. 1999. Has Globalisation killed Social Democracy? in *The Political Quarterly* 70: 84 – 96.
- Hirst, P. 2002. Renewing Democracy through Association. in *The Political Quarterly* 73: 354 – 364.
- Huntington, S. 1996. *The Clash of Civilizations and the remaking of world order*. New York: Simon & Schuster.
- Kamenka, E. 1993. Totalitarianism. *A Companion to Contemporary Political Philosophy* 1: 629 – 637.
- Kitchen, M. 1976. *Fascism*. London: Macmillan.
- Kornhauser, W. 1959. *The Politics of Mass Society*. Free.
- Luconi, S. 2004. Recent trends in the study of Italian. *Patterns of Prejudice* 38: 1-17.
- MacKenzie, I. 1994. Introduction: The Arena of Ideology. in Robert Eccleshall et al. (eds.), *Political Ideologies: An Introduction*, Pp. 1 – 27. 2nd ed. London: Routledge.
- Mann, M. 2004. *Fascists*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Mussolini, B. 1938. *My Autobiography*, translated by Richard Washburn Child. London: Hurst&Blackett.
- Mussolini, B. 2006. *The Doctrine of Fascism*. New York: Howard Fertig.
- Mussolini, B. 1935. The Doctrine of Fascism [Online]. Available from: <http://ww/worldfuturefund.org/wffmaster/Reading/Germany/mussolini.htm> [2006,June22]
- Nathan, P. 1934. *The Psychology of Fascism*. Faber.
- Payne, G. S. 1995. *A History of Fascism 1914 – 45*. London: UCL.
- Reich, W. 1946. *The Mass Psychology of Fascism*. Orgone.
- Schmitt, C. 1996 *The Concept of the Political*. Chicago: University of Chicago Press.
- Spiro, H. J. Totalitarian. *International Encyclopedia of the Social Sciences* 16 (1968): 106 – 113. Available from <http://www.answers.com/topic/giovanni-gentile> [2006, June 22]
- Available from: <http://www.arcaini.com/ITALY/ItalyHistory/ItalyHistory.html>[2006, June 22]
- Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Anti-racism> [2006,June22]
- Available from: http://en.wikipedia.org/wiki/Doctrine_of_Fascism [2006,June22]

Available from: http://en.wikipedia.org/wiki/Giovanni_Genitle [2006,June22]

Available from: http://en.wikipedia.org/wiki/History_of_Italy[2006, June 22]

Available from: http://en.wikipedia.org/wiki/Militant_anti-fascism [2006,June22]

Available from: <http://en.wikipedia.org/wiki/Neo-Fascism> [2006,June22]

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

THE DOCTRINE OF FASCISM¹

BENITO MUSSOLINI

(This article, co-written by Giovanni Gentile, is considered to be the most complete articulation of Mussolini's political views. This is the only complete official translation we know of on the web, copied directly from an official Fascist government publication of 1935, *Fascism Doctrine and Institutions*, by Benito Mussolini, Ardita Publishers, Rome, pages 7-42. This translation includes all the footnotes from the original.)

Like all sound political conceptions, Fascism is action and it is thought; action in which doctrine is immanent, and doctrine arising from a given system of historical forces in which it is inserted, and working on them from within (1). It has therefore a form correlated to contingencies of time and space; but it has also an ideal content which makes it an expression of truth in the higher region of the history of thought (2). There is no way of exercising a spiritual influence in the world as a human will dominating the will of others, unless one has a conception both of the transient and the specific reality on which that action is to be exercised, and of the permanent and universal reality in which the transient dwells and has its being. To know men one must know man; and to know man one must be acquainted with reality and its laws. There can be no conception of the State which is not fundamentally a conception of life: philosophy or intuition, system of ideas evolving within the framework of logic or concentrated in a vision or a faith, but always, at least potentially, an organic conception of the world.

Thus many of the practical expressions of Fascism such as party organization, system of education, and discipline can only be understood when considered in relation to its general attitude toward life. A spiritual attitude (3). Fascism sees in the world not only those superficial, material aspects in which man appears as an individual, standing by himself, self-centered, subject to natural law, which instinctively urges him toward a life of selfish momentary pleasure; it sees not only the individual but the nation and the country; individuals and generations bound

¹ Benito Mussolini, "The Doctrine of Fascism" [Online], 1935, Available from:
<http://www.worldfuturefund.org/wffmaster/Reading/Germany/mussolini.htm>[2006,June22]

together by a moral law, with common traditions and a mission which suppressing the instinct for life closed in a brief circle of pleasure, builds up a higher life, founded on duty, a life free from the limitations of time and space, in which the individual, by self-sacrifice, the renunciation of self-interest, by death itself, can achieve that purely spiritual existence in which his value as a man consists.

The conception is therefore a spiritual one, arising from the general reaction of the century against the materialistic positivism of the XIXth century. Anti-positivistic but positive; neither skeptical nor agnostic; neither pessimistic nor supinely optimistic as are, generally speaking, the doctrines (all negative) which place the center of life outside man; whereas, by the exercise of his free will, man can and must create his own world.

Fascism wants man to be active and to engage in action with all his energies; it wants him to be manfully aware of the difficulties besetting him and ready to face them. It conceives of life as a struggle in which it behooves a man to win for himself a really worthy place, first of all by fitting himself (physically, morally, intellectually) to become the implement required for winning it. As for the individual, so for the nation, and so for mankind (4). Hence the high value of culture in all its forms (artistic, religious, scientific) (5) and the outstanding importance of education. Hence also the essential value of work, by which man subjugates nature and creates the human world (economic, political, ethical, and intellectual).

This positive conception of life is obviously an ethical one. It invests the whole field of reality as well as the human activities which master it. No action is exempt from moral judgment; no activity can be despoiled of the value which a moral purpose confers on all things. Therefore life, as conceived of by the Fascist, is serious, austere, and religious; all its manifestations are poised in a world sustained by moral forces and subject to spiritual responsibilities. The Fascist disdains an "easy" life (6).

The Fascist conception of life is a religious one (7), in which man is viewed in his immanent relation to a higher law, endowed with an objective will transcending the individual and raising him to conscious membership of a spiritual society. "Those who perceive nothing beyond opportunistic considerations in the religious policy of the Fascist regime fail to realize that Fascism is not only a system of government but also and above all a system of thought.

In the Fascist conception of history, man is man only by virtue of the spiritual process to which he contributes as a member of the family, the social group, the nation, and in function of history to which all nations bring their contribution. Hence the great value of tradition in records,

in language, in customs, in the rules of social life (8). Outside history man is a nonentity. Fascism is therefore opposed to all individualistic abstractions based on eighteenth century materialism; and it is opposed to all Jacobinistic utopias and innovations. It does not believe in the possibility of "happiness" on earth as conceived by the economic literature of the XVIIIth century, and it therefore rejects the theological notion that at some future time the human family will secure a final settlement of all its difficulties. This notion runs counter to experience which teaches that life is in continual flux and in process of evolution. In politics Fascism aims at realism; in practice it desires to deal only with those problems which are the spontaneous product of historic conditions and which find or suggest their own solutions (9). Only by entering in to the process of reality and taking possession of the forces at work within it, can man act on man and on nature (10).

Anti-individualistic, the Fascist conception of life stresses the importance of the State and accepts the individual only in so far as his interests coincide with those of the State, which stands for the conscience and the universal, will of man as a historic entity (11). It is opposed to classical liberalism which arose as a reaction to absolutism and exhausted its historical function when the State became the expression of the conscience and will of the people. Liberalism denied the State in the name of the individual; Fascism reasserts

The rights of the State as expressing the real essence of the individual (12). And if liberty is to be the attribute of living men and not of abstract dummies invented by individualistic liberalism, then Fascism stands for liberty, and for the only liberty worth having, the liberty of the State and of the individual within the State (13). The Fascist conception of the State is all embracing; outside of it no human or spiritual values can exist, much less have value. Thus understood, Fascism, is totalitarian, and the Fascist State - a synthesis and a unit inclusive of all values - interprets, develops, and potentiates the whole life of a people (14).

No individuals or groups (political parties, cultural associations, economic unions, social classes) outside the State (15). Fascism is therefore opposed to Socialism to which unity within the State (which amalgamates classes into a single economic and ethical reality) is unknown, and which sees in history nothing but the class struggle. Fascism is likewise opposed to trade unionism as a class weapon. But when brought within the orbit of the State, Fascism recognizes the real needs which gave rise to socialism and trade unionism, giving them due weight in the guild or corporative system in which divergent interests are coordinated and harmonized in the unity of the State (16).

Grouped according to their several interests, individuals form classes; they form trade-unions when organized according to their several economic activities; but first and foremost they form the State, which is no mere matter of numbers, the suns of the individuals forming the majority. Fascism is therefore opposed to that form of democracy which equates a nation to the majority, lowering it to the level of the largest number (17); but it is the purest form of democracy if the nation be considered as it should be from the point of view of quality rather than quantity, as an idea, the mightiest because the most ethical, the most coherent, the truest, expressing itself in a people as the conscience and will of the few, if not, indeed, of one, and ending to express itself in the conscience and the will of the mass, of the whole group ethnically molded by natural and historical conditions into a nation, advancing, as one conscience and one will, along the self same line of development and spiritual formation (18). Not a race, nor a geographically defined region, but a people, historically perpetuating itself; a multitude unified by an idea and imbued with the will to live, the will to power, self-consciousness, personality (19).

In so far as it is embodied in a State, this higher personality becomes a nation. It is not the nation which generates the State; that is an antiquated naturalistic concept which afforded a basis for XIXth century publicity in favor of national governments. Rather is it the State which creates the nation, conferring volition and therefore real life on a people made aware of their moral unity.

The right to national independence does not arise from any merely literary and idealistic form of self-consciousness; still less from a more or less passive and unconscious *de facto* situation, but from an active, self-conscious, political will expressing itself in action and ready to prove its rights. It arises, in short, from the existence, at least *in fieri*, of a State. Indeed, it is the State which, as the expression of a universal ethical will, creates the right to national independence (20).

A nation, as expressed in the State, is a living, ethical entity only in so far as it is progressive. Inactivity is death. Therefore the State is not only Authority which governs and confers legal form and spiritual value on individual wills, but it is also Power which makes its will felt and respected beyond its own frontiers, thus affording practical proof of the universal character of the decisions necessary to ensure its development. This implies organization and expansion, potential if not actual. Thus the State equates itself to the will of man, whose development cannot be checked by obstacles and which, by achieving self-expression, demonstrates its infinity (21).

The Fascist State, as a higher and more powerful expression of personality, is a force, but a spiritual one. It sums up all the manifestations of the moral and intellectual life of man. Its functions cannot therefore be limited to those of enforcing order and keeping the peace, as the liberal doctrine had it. It is no mere mechanical device for defining the sphere within which the individual may duly exercise his supposed rights. The Fascist State is an inwardly accepted standard and rule of conduct, a discipline of the whole person; it permeates the will no less than the intellect. It stands for a principle which becomes the central motive of man as a member of civilized society, sinking deep down into his personality; it dwells in the heart of the man of action and of the thinker, of the artist and of the man of science: soul of the soul (22).

Fascism, in short, is not only a law-giver and a founder of institutions, but an educator and a promoter of spiritual life. It aims at refashioning not only the forms of life but their content - man, his character, and his faith. To achieve this propose it enforces discipline and uses authority, entering into the soul and ruling with undisputed sway. Therefore it has chosen as its emblem the Lictor's rods, the symbol of unity, strength, and justice.

POLITICAL AND SOCIAL DOCTRINE

When in the now distant March of 1919, speaking through the columns of the *Popolo d'Italia* I summoned to Milan the surviving interventionists who had intervened, and who had followed me ever since the foundation of the Fascist of revolutionary action in January 1915, I had in mind no specific doctrinal program. The only doctrine of which I had practical experience was that of socialism, from until the winter of 1914 - nearly a decade. My experience was that both of a follower and a leader but it was not doctrinal experience. My doctrine during that period had been the doctrine of action. A uniform, universally accepted doctrine of Socialism had not existed since 1905, when the revisionist movement, headed by Bernstein, arose in Germany, countered by the formation, in the see-saw of tendencies, of a left revolutionary movement which in Italy never quitted the field of phrases, whereas, in the case of Russian socialism, it became the prelude to Bolshevism.

Reformism, revolutionism, centrism, the very echo of that terminology is dead, while in the great river of Fascism one can trace currents which had their source in Sorel, Peguy, Lagardelle of the *Movement Socialists*, and in the cohort of Italian syndicalist who from 1904 to 1914 brought a new note into the Italian socialist environment - previously emasculated and

chloroformed by fornicating with Giolitti's party - a note sounded in Olivetti's *Pagine Libere*, Orano's *Lupa*, Enrico Leone's *Divenirs Socials*.

When the war ended in 1919 Socialism, as a doctrine, was already dead; it continued to exist only as a grudge, especially in Italy where its only chance lay in inciting to reprisals against the men who had willed the war and who were to be made to pay for it.

The *Popolo d'Italia* described itself in its subtitle as the daily organ of fighters and producers. The word producer was already the expression of a mental trend. Fascism was not the nursling of a doctrine previously drafted at a desk; it was born of the need of action, and was action; it was not a party but, in the first two years, an anti-party and a movement. The name I gave the organization fixed its character.

Yet if anyone cares to reread the now crumpled sheets of those days giving an account of the meeting at which the Italian *Fasci di combattimento* were founded, he will find not a doctrine but a series of pointers, forecasts, hints which, when freed from the inevitable matrix of contingencies, were to develop in a few years time into a series of doctrinal positions entitling Fascism to rank as a political doctrine differing from all others, past or present.

"If the bourgeoisie - I then said - believe that they have found in us their lightning-conductors, they are mistaken. We must go towards the people... We wish the working classes to accustom themselves to the responsibilities of management so that they may realize that it is no easy matter to run a business... We will fight both technical and spiritual rear-guardism... Now that the succession of the regime is open we must not be fainthearted. We must rush forward; if the present regime is to be superseded we must take its place. The right of succession is ours, for we urged the country to enter the war and we led it to victory... The existing forms of political representation cannot satisfy us; we want direct representation of the several interests... It may be objected that this program implies a return to the guilds (*corporazioni*). No matter! I therefore hope this assembly will accept the economic claims advanced by national syndicalism ...

Is it not strange that from the very first day, at Piazza San Sepolcro, the word "guild" (*corporazione*) was pronounced, a word which, as the Revolution developed, was to express one of the basic legislative and social creations of the regime?

The years preceding the March on Rome cover a period during which the need of action forbade delay and careful doctrinal elaborations. Fighting was going on in the towns and villages. There were discussions but... there was something more sacred and more important... death... Fascists knew how to die. A doctrine - fully elaborated, divided up into chapters and paragraphs

with annotations, may have been lacking, but it was replaced by something far more decisive, - by a faith. All the same, if with the help of books, articles, resolutions passed at congresses, major and minor speeches, anyone should care to revive the memory of those days, he will find, provided he knows how to seek and select, that the doctrinal foundations were laid while the battle was still raging. Indeed, it was during those years that Fascist thought armed, refined itself, and proceeded ahead with its organization. The problems of the individual and the State; the problems of authority and liberty; political, social, and more especially national problems were discussed; the conflict with liberal, democratic, socialistic, Masonic doctrines and with those of the *Partito Popolare*, was carried on at the same time as the punitive expeditions. Nevertheless, the lack of a formal system was used by disingenuous adversaries as an argument for proclaiming Fascism incapable of elaborating a doctrine at the very time when that doctrine was being formulated - no matter how tumultuously, - first, as is the case with all new ideas, in the guise of violent dogmatic negations; then in the more positive guise of constructive theories, subsequently incorporated, in 1926, 1927, and 1928, in the laws and institutions of the regime.

Fascism is now clearly defined not only as a regime but as a doctrine. This means that Fascism, exercising its critical faculties on itself and on others, has studied from its own special standpoint and judged by its own standards all the problems affecting the material and intellectual interests now causing such grave anxiety to the nations of the world, and is ready to deal with them by its own policies.

First of all, as regards the future development of mankind, and quite apart from all present political considerations. Fascism does not, generally speaking, believe in the possibility or utility of perpetual peace. It therefore discards pacifism as a cloak for cowardly supine renunciation in contradistinction to self-sacrifice. War alone keys up all human energies to their maximum tension and sets the seal of nobility on those peoples who have the courage to face it. All other tests are substitutes which never place a man face to face with himself before the alternative of life or death. Therefore all doctrines which postulate peace at all costs are incompatible with Fascism. Equally foreign to the spirit of Fascism, even if accepted as useful in meeting special political situations -- are all internationalistic or League superstructures which, as history shows, crumble to the ground whenever the heart of nations is deeply stirred by sentimental, idealistic or practical considerations. Fascism carries this anti-pacifistic attitude into the life of the individual. " I don't care a damn ,, (*me ne frego*) - the proud motto of the fighting squads scrawled by a wounded man on his bandages, is not only an act of philosophic stoicism, it sums up a doctrine

which is not merely political: it is evidence of a fighting spirit which accepts all risks. It signifies new style of Italian life. The Fascist accepts and loves life; he rejects and despises suicide as cowardly. Life as he understands it means duty, elevation, conquest; life must be lofty and full, it must be lived for oneself but above all for others, both near by and far off, present and future.

The population policy of the regime is the consequence of these premises. The Fascist loves his neighbor, but the word neighbor "does not stand for some vague and unseizable conception. Love of one's neighbor does not exclude necessary educational severity; still less does it exclude differentiation and rank. Fascism will have nothing to do with universal embraces; as a member of the community of nations it looks other peoples straight in the eyes; it is vigilant and on its guard; it follows others in all their manifestations and notes any changes in their interests; and it does not allow itself to be deceived by mutable and fallacious appearances.

Such a conception of life makes Fascism the resolute negation of the doctrine underlying so-called scientific and Marxian socialism, the doctrine of historic materialism which would explain the history of mankind in terms of the class struggle and by changes in the processes and instruments of production, to the exclusion of all else.

That the vicissitudes of economic life - discoveries of raw materials, new technical processes, and scientific inventions - have their importance, no one denies; but that they suffice to explain human history to the exclusion of other factors is absurd. Fascism believes now and always in sanctity and heroism, that is to say in acts in which no economic motive - remote or immediate - is at work. Having denied historic materialism, which sees in men mere puppets on the surface of history, appearing and disappearing on the crest of the waves while in the depths the real directing forces move and work, Fascism also denies the immutable and irreparable character of the class struggle which is the natural outcome of this economic conception of history; above all it denies that the class struggle is the preponderating agent in social transformations. Having thus struck a blow at socialism in the two main points of its doctrine, all that remains of it is the sentimental aspiration-old as humanity itself-toward social relations in which the sufferings and sorrows of the humbler folk will be alleviated. But here again Fascism rejects the economic interpretation of felicity as something to be secured socialistically, almost automatically, at a given stage of economic evolution when all will be assured a maximum of material comfort. Fascism denies the materialistic conception of happiness as a possibility, and abandons it to the economists of the mid-eighteenth century. This means that Fascism denies the

equation: well-being = happiness, which sees in men mere animals, content when they can feed and fatten, thus reducing them to a vegetative existence pure and simple.

After socialism, Fascism trains its guns on the whole block of democratic ideologies, and rejects both their premises and their practical applications and implements. Fascism denies that numbers, as such, can be the determining factor in human society; it denies the right of numbers to govern by means of periodical consultations; it asserts the irremediable and fertile and beneficent inequality of men who cannot be leveled by any such mechanical and extrinsic device as universal suffrage. Democratic regimes may be described as those under which the people are, from time to time, deluded into the belief that they exercise sovereignty, while all the time real sovereignty resides in and is exercised by other and sometimes irresponsible and secret forces. Democracy is a kingless regime infested by many kings who are sometimes more exclusive, tyrannical, and destructive than one, even if he be a tyrant. This explains why Fascism - although, for contingent reasons, it was republican in tendency prior to 1922 - abandoned that stand before the March on Rome, convinced that the form of government is no longer a matter of preeminent importance, and because the study of past and present monarchies and past and present republics shows that neither monarchy nor republic can be judged *sub specie aeternitatis*, but that each stands for a form of government expressing the political evolution, the history, the traditions, and the psychology of a given country.

Fascism has outgrown the dilemma: monarchy v. republic, over which democratic regimes too long dallied, attributing all insufficiencies to the former and proning the latter as a regime of perfection, whereas experience teaches that some republics are inherently reactionary and absolutist while some monarchies accept the most daring political and social experiments.

In one of his philosophic Meditations Renan - who had prefascist intuitions remarks, "Reason and science are the products of mankind, but it is chimerical to seek reason directly for the people and through the people. It is not essential to the existence of reason that all should be familiar with it; and even if all had to be initiated, this could not be achieved through democracy which seems fated to lead to the extinction of all arduous forms of culture and all highest forms of learning. The maxim that society exists only for the well-being and freedom of the individuals composing it does not seem to be in conformity with nature's plans, which care only for the species and seem ready to sacrifice the individual. It is much to be feared that the last word of democracy thus understood (and let me hasten to add that it is susceptible of a different

interpretation) would be a form of society in which a degenerate mass would have no thought beyond that of enjoying the ignoble pleasures of the vulgar ".

In rejecting democracy Fascism rejects the absurd conventional lie of political equalitarianism, the habit of collective irresponsibility, the myth of felicity and indefinite progress. But if democracy be understood as meaning a regime in which the masses are not driven back to the margin of the State, and then the writer of these pages has already defined Fascism as an organized, centralized, authoritarian democracy.

Fascism is definitely and absolutely opposed to the doctrines of liberalism, both in the political and the economic sphere. The importance of liberalism in the XIXth century should not be exaggerated for present day polemical purposes, nor should we make of one of the many doctrines which flourished in that century a religion for mankind for the present and for all time to come. Liberalism really flourished for fifteen years only. It arose in 1830 as a reaction to the Holy Alliance which tried to force Europe to recede further back than 1789; it touched its zenith in 1848 when even Pius IXth was a liberal. Its decline began immediately after that year. If 1848 was a year of light and poetry, 1849 was a year of darkness and tragedy. The Roman Republic was killed by a sister republic, that of France. In that same year Marx, in his famous Communist Manifesto, launched the gospel of socialism.

In 1851 Napoleon III made his illiberal *coup d'etat* and ruled France until 1870 when he was turned out by a popular rising following one of the severest military defeats known to history. The victor was Bismarck who never even knew the whereabouts of liberalism and its prophets. It is symptomatic that throughout the XIXth century the religion of liberalism was completely unknown to so highly civilized a people as the Germans but for one parenthesis which has been described as the "ridiculous parliament of Frankfort " which lasted just one season. Germany attained her national unity outside liberalism and in opposition to liberalism, a doctrine which seems foreign to the German temperament, essentially monarchical, whereas liberalism is the historic and logical anteroom to anarchy. The three stages in the making of German unity were the three wars of 1864, 1866, and 1870, led by such "liberals" as Moltke and Bismarck. And in the upbuilding of Italian unity liberalism played a very minor part when compared to the contribution made by Mazzini and Garibaldi who were not liberals. But for the intervention of the illiberal Napoleon III we should not have had Lombardy, and without that of the illiberal Bismarck at Sadowa and at Sedan very probably we should not have had Venetia in 1866 and in 1870 we should not have entered Rome. The years going from 1870 to 1915 cover a period which

marked, even in the opinion of the high priests of the new creed, the twilight of their religion, attacked by decadentism in literature and by activism in practice. Activism: that is to say nationalism, futurism, fascism.

The liberal century, after piling up innumerable Gordian Knots, tried to cut them with the sword of the world war. Never has any religion claimed so cruel a sacrifice. Were the Gods of liberalism thirsting for blood?

Now liberalism is preparing to close the doors of its temples, deserted by the peoples who feel that the agnosticism it professed in the sphere of economics and the indifferentism of which it has given proof in the sphere of politics and morals, would lead the world to ruin in the future as they have done in the past.

This explains why all the political experiments of our day are anti-liberal, and it is supremely ridiculous to endeavor on this account to put them outside the pale of history, as though history were a preserve set aside for liberalism and its adepts; as though liberalism were the last word in civilization beyond which no one can go.

The Fascist negation of socialism, democracy, liberalism, should not, however, be interpreted as implying a desire to drive the world backwards to positions occupied prior to 1789, a year commonly referred to as that which opened the demo-liberal century. History does not travel backwards. The Fascist doctrine has not taken De Maistre as its prophet. Monarchical absolutism is of the past, and so is ecclesiolatry. Dead and done for are feudal privileges and the division of society into closed, uncommunicating castes. Neither has the Fascist conception of authority anything in common with that of a police ridden State.

A party governing a nation "totalitarianly" is a new departure in history. There are no points of reference nor of comparison. From beneath the ruins of liberal, socialist, and democratic doctrines, Fascism extracts those elements which are still vital. It preserves what may be described as "the acquired facts" of history; it rejects all else. That is to say, it rejects the idea of a doctrine suited to all times and to all people. Granted that the XIXth century was the century of socialism, liberalism, democracy, this does not mean that the XXth century must also be the century of socialism, liberalism, democracy. Political doctrines pass; nations remain. We are free to believe that this is the century of authority, a century tending to the "right", a Fascist century. If the XIXth century was the century of the individual (liberalism implies individualism) we are free to believe that this is the "collective" century, and therefore the century of the State. It is quite logical for a new doctrine to make use of the still vital elements of other doctrines. No

doctrine was ever born quite new and bright and unheard of. No doctrine can boast absolute originality. It is always connected, it only historically, with those which preceded it and those which will follow it. Thus the scientific socialism of Marx links up to the utopian socialism of the Fouriers, the Owens, the Saint-Simons ; thus the liberalism of the XIXth century traces its origin back to the illuministic movement of the XVIIIth, and the doctrines of democracy to those of the Encyclopaedists. All doctrines aim at directing the activities of men towards a given objective; but these activities in their turn react on the doctrine, modifying and adjusting it to new needs, or outstripping it. A doctrine must therefore be a vital act and not a verbal display. Hence the pragmatic strain in Fascism, its will to power, its will to live, its attitude toward violence, and its value.

The keystone of the Fascist doctrine is its conception of the State, of its essence, its functions, and its aims. For Fascism the State is absolute, individuals and groups relative. Individuals and groups are admissible in so far as they come within the State. Instead of directing the game and guiding the material and moral progress of the community, the liberal State restricts its activities to recording results. The Fascist State is wide awake and has a will of its own. For this reason it can be described as " ethical ".

At the first quinquennial assembly of the regime, in 1929, I said "The Fascist State is not a night watchman, solicitous only of the personal safety of the citizens; not is it organized exclusively for the purpose of guarantying a certain degree of material prosperity and relatively peaceful conditions of life, a board of directors would do as much. Neither is it exclusively political, divorced from practical realities and holding itself aloof from the multifarious activities of the citizens and the nation. The State, as conceived and realized by Fascism, is a spiritual and ethical entity for securing the political, juridical, and economic organization of the nation, an organization which in its origin and growth is a manifestation of the spirit. The State guarantees the internal and external safety of the country, but it also safeguards and transmits the spirit of the people, elaborated down the ages in its language, its customs, its faith. The State is not only the present; it is also the past and above all the future. Transcending the individual's brief spell of life, the State stands for the immanent conscience of the nation. The forms in which it finds expression change, but the need for it remains. The State educates the citizens to civism, makes them aware of their mission, urges them to unity; its justice harmonizes their divergent interests; it transmits to future generations the conquests of the mind in the fields of science, art, law, human solidarity; it leads men up from primitive tribal life to that highest manifestation of human power, imperial

rule. The State hands down to future generations the memory of those who laid down their lives to ensure its safety or to obey its laws; it sets up as examples and records for future ages the names of the captains who enlarged its territory and of the men of genius who have made it famous. Whenever respect for the State declines and the disintegrating and centrifugal tendencies of individuals and groups prevail, nations are headed for decay".

Since 1929 economic and political development have everywhere emphasized these truths. The importance of the State is rapidly growing. The so-called crisis can only be settled by State action and within the orbit of the State. Where are the shades of the Jules Simons who, in the early days of liberalism proclaimed that the "State should endeavor to render itself useless and prepare to hand in its resignation "? Or of the MacCullochs who, in the second half of last century, urged that the State should desist from governing too much? And what of the English Bentham who considered that all industry asked of government was to be left alone, and of the German Humbolt who expressed the opinion that the best government was a lazy " one? What would they say now to the unceasing, inevitable, and urgently requested interventions of government in business? It is true that the second generation of economists was less uncompromising in this respect than the first, and that even Adam Smith left the door ajar - however cautiously - for government intervention in business.

If liberalism spells individualism, Fascism spells government. The Fascist State is, however, a unique and original creation. It is not reactionary but revolutionary, for it anticipates the solution of certain universal problems which have been raised elsewhere, in the political field by the splitting up of parties, the usurpation of power by parliaments, the irresponsibility of assemblies; in the economic field by the increasingly numerous and important functions discharged by trade unions and trade associations with their disputes and ententes, affecting both capital and labor; in the ethical field by the need felt for order, discipline, obedience to the moral dictates of patriotism.

Fascism desires the State to be strong and organic, based on broad foundations of popular support. The Fascist State lays claim to rule in the economic field no less than in others; it makes its action felt throughout the length and breadth of the country by means of its corporative, social, and educational institutions, and all the political, economic, and spiritual forces of the nation, organized in their respective associations, circulate within the State. A State based on millions of individuals who recognize its authority, feel its action, and are ready to serve its ends is not the tyrannical state of a mediaeval lordling. It has nothing in common with the despotic States

existing prior to or subsequent to 1789. Far from crushing the individual, the Fascist State multiplies his energies, just as in a regiment a soldier is not diminished but multiplied by the number of his fellow soldiers.

The Fascist State organizes the nation, but it leaves the individual adequate elbow room. It has curtailed useless or harmful liberties while preserving those which are essential. In such matters the individual cannot be the judge, but the State only.

The Fascist State is not indifferent to religious phenomena in general nor does it maintain an attitude of indifference to Roman Catholicism, the special, positive religion of Italians. The State has not got a theology but it has a moral code. The Fascist State sees in religion one of the deepest of spiritual manifestations and for this reason it not only respects religion but defends and protects it. The Fascist State does not attempt, as did Robespierre at the height of the revolutionary delirium of the Convention, to set up a "god" of its own; nor does it vainly seek, as does Bolshevism, to efface God from the soul of man. Fascism respects the God of ascetics, saints, and heroes, and it also respects God as conceived by the ingenuous and primitive heart of the people, the God to whom their prayers are raised.

The Fascist State expresses the will to exercise power and to command. Here the Roman tradition is embodied in a conception of strength. Imperial power, as understood by the Fascist doctrine, is not only territorial, or military, or commercial; it is also spiritual and ethical. An imperial nation, that is to say a nation which directly or indirectly is a leader of others, can exist without the need of conquering a single square mile of territory. Fascism sees in the imperialistic spirit -- i.e. in the tendency of nations to expand - a manifestation of their vitality. In the opposite tendency, which would limit their interests to the home country, it sees a symptom of decadence. Peoples who rise or rearise are imperialistic; renunciation is characteristic of dying peoples. The Fascist doctrine is that best suited to the tendencies and feelings of a people which, like the Italian, after lying fallow during centuries of foreign servitude, are now reasserting itself in the world.

But imperialism implies discipline, the coordination of efforts, a deep sense of duty and a spirit of self-sacrifice. This explains many aspects of the practical activity of the regime, and the direction taken by many of the forces of the State, as also the severity which has to be exercised towards those who would oppose this spontaneous and inevitable movement of XXth century Italy by agitating outgrown ideologies of the XIXth century, ideologies rejected wherever great experiments in political and social transformations are being dared.

Never before have the peoples thirsted for authority, direction, order, as they do now. If each age has its doctrine, then innumerable symptoms indicate that the doctrine of our age is the Fascist. That it is vital is shown by the fact that it has aroused a faith; that this faith has conquered souls is shown by the fact that Fascism can point to its fallen heroes and its martyrs.

Fascism has now acquired throughout the world that universally which belongs to all doctrines which by achieving self-expression represent a moment in the history of human thought.

APPENDIX

1. Philosophic conception

(1) If Fascism does not wish to die or, worse still, commit suicide, it must now provide itself with a doctrine. Yet this shall not and must not be a robe of Nessus clinging to us for all eternity, for tomorrow is some thing mysterious and unforeseen. This doctrine shall be a norm to guide political and individual action in our daily life.

I who have I dictated this doctrine, am the first to realize that the modest tables of our laws and program the theoretical and practical guidance of Fascism should be revised, corrected, enlarged, developed, because already in parts they have suffered injury at the hand of time. I believe the essence and fundamentals of the doctrine are still to be found in the postulates which throughout two years have acted as a call to arms for the recruits of Italian Fascism. However, in taking those first fundamental assumptions for a starting point, we must proceed to carry our program into a vaster field.

Italian Fascists, one and all, should cooperate in this task, one of vital importance to Fascism, and more especially those who belong to regions where with and without agreement peaceful coexistence has been achieved between two antagonistic movements.

The word I am about to use is a great one, but indeed I do wish that during the two months which are still to elapse before our National Assembly meets, the philosophy of Fascism could be created. Milan is already contributing with the first Fascist school of propaganda.

It is not merely a question of gathering elements for a program, to be used as a solid foundation for the constitution of a party which must inevitably arise from the Fascist movement; it is also a question of denying the silly tale that Fascism is all made up of violent men. In point of fact among Fascists there are many men who belong to the restless but meditative class.

The new course taken by Fascist activity will in no way diminish the fighting spirit typical of Fascism. To furnish the mind with doctrines and creeds does not mean to disarm, rather it signifies to strengthen our power of action, and make us ever more conscious of our work. Soldiers who fight fully conscious of the cause make the best of warriors. Fascism takes for its own the twofold device of Mazzini : Thought and Action u. (*Letter to Michele Bianchi*, written on August 27, 1921, for the opening of the School of Fascist Culture and Propaganda in Milan, in *Messaggi e Proclami*, Milano, Libreria d'Italia, 1929, P' 39).

Fascists must be placed in contact with one another; their activity must be an activity of doctrine, an activity of the spirit and of thought

Had our adversaries been present at our meeting, they would have been convinced that Fascism is not only action, but thought as well (Speech before the National Council of the Fascist Party, August 8, 1924, in *La Nuova Politica dell'Italia*, Milano, Alpes, 1928, p. 267).

(2) Today I hold that Fascism as an idea, a doctrine, a realization, is universal; it is Italian in its particular institutions, but it is universal in the spirit, nor could it be otherwise. The spirit is universal by reason of its nature. Therefore anyone may foresee a Fascist Europe. Drawing inspiration for her institutions from the doctrine and practice of Fascism; Europe, in other words, giving a Fascist turn to the solution of problems which beset the modern State, the Twentieth Century State which is very different from the States existing before 1789, and the States formed immediately after. Today Fascism fills universal requirements; Fascism solves the threefold problem of relations between State and individual, between State and associations, between associations and organized associations. (Message for the year 1 October 27, 1930, in *Discorsi del 1930*, Milano, Alpes, 1931, p. 211).

2. Spiritualized conception

(3) This political process is flanked by a philosophic process. If it be true that matter was on the altars for one century, today it is the spirit which takes its place. All manifestations peculiar to the democratic spirit are consequently repudiated: easygoingness, improvisation, the lack of a personal sense of responsibility, the exaltation of numbers and of that mysterious divinity called n The People a. All creations of the spirit starting with that religious are coming to the fore, and nobody dare keep up the attitude of anticlericalism which, for several decades, was a favorite with Democracy in the Western world. By saying that God is returning, we mean that

spiritual values are returning. (*Da the parte va it mondo, in Tempi della Rivoluzione Fascista*, Milano, Alpes, 1930, p. 34).

There is a field reserved more to meditation upon the supreme ends of life than to a research of these ends. Consequently science starts from experience, but breaks out fatally into *philosophy* and, in my opinion, *philosophy* alone can enlighten science and lead to the universal idea. (To the Congress of Science at Bologna , October 31, 19,26, in *Discorsi del 1926*. Milano, Alpes, 1927, p. 268).

In order to understand the Fascist movement one must first appreciate the underlying spiritual phenomenon in all its vastness and depth. The manifestations of the movement have been of a powerful and decisive nature, but one should go further. In point of fact Italian Fascism has not only been a political revolt against weak and incapable governments who had allowed State authority to decay and were threatening to arrest the progress of the country, but also a spiritual revolt against old ideas which had corrupted the sacred principles of religion, of faith, of country. Fascism, therefore, has been a revolt of the people. (Message to the British people; January 5, 1924, in *Messaggi e Proclami*, Milano, Libreria d' Italia, 1929, p. 107).

(3) Positive conception of life as a struggle

(4) Struggle is at the origin of all things, for life is full of contrasts: there is love and hatred, white and black, day and night, good and evil; and until these contrasts achieve balance, struggle fatefully remains at the root of human nature. However, it is good for it to be so. Today we can indulge in wars, economic battles, conflicts of ideas, but if a day came to pass when struggle ceased to exist, that day would be tinged with melancholy; it would be a day of ruin, the day of ending. But that day will not come, because history ever discloses new horizons. By attempting to restore calm, peace, tranquility, or. A would be fighting the tendencies of the present period of dynamism. Ore must be prepared for other struggles and for other surprises. Peace will only come when people surrender to a Christian dream of universal brotherhood, when they can hold out hands across the ocean and over the mountains. Personally I do not believe very much in these idealisms, but I do not exclude them for I exclude nothing. (At the Politeama Rossetti, Trieste , September 20, 1920 ; in *Discorsi Politici*, Milano, Stab. Tipografico del « Popolo d' Italia □ , 1921, p. 107).

(5) For me the honor of nations consists in the contribution they have severally made to human civilization. (E. Ludwig, *Talks with Mussolini*, London, Allen and Unwin, 1932, p. 199)

4. Ethical conception

I called the organization Fasci Italiani Di combat tin onto. This hard metallic name compromised the whole program of Fascism as I dreamed it. Comrades, this is still our program: fight.

Life for the Fascist is a continuous, ceaseless fight, which we accept with ease, with great courage, with the necessary intrepidity. (C n the VIIth anniversary of the Foundation of the *Fasci*, March 2E, 1926, in *Discorsi del 1926*, Milano, Alpes, 1927, P 9⁸)

You touch the core of Fascist philosophy. When recently a Finnish philosopher asked me to expound to him the significance of Fascism in one sentence, I wrote in German: ((We are against the "easy, lift! a. (E. Ludwig: *Talks with Mussolini*, London, Allen and Unwin, 1932, p. 190).

5. Religious conception

(7) If Fascism were not a creed how could it endow its followers with courage and stoicism only a creed which has soared to the heights of religion can inspire such words as passed the lips, now lifeless alas, of Federico Florio. (*Legami di Sangue*, in *Diuturna*, Milano, Alpes, 1930, p. 256).

6. Historical and realistic conception

(8) Tradition certainly is one of the greatest spiritual forces of a people, inasmuch as it is a successive and constant creation of their *soul*. (*Breve Preludio*, in *Tempi della Rivoluzione Fascista*, Milano, Alpes, 193⁰, P- 13)

(9) Our temperament leads us to appraise the concrete aspect of problems, rather than their ideological or mystical sublimation. Therefore we easily regain our balance. (*Aspetti del Dramma*, in *Diuturna*, Milano, Alpes, 1930, p. 86).

Our battle is an ungrateful one, yet it is a beautiful battle since it compels us to count only upon our own forces. Revealed truths we have torn to shreds, dogmas we have spat upon, we have rejected all theories of paradise, we have baffled charlatans white, red, black charlatans who placed miraculous drugs on the market to give a happiness *n* to mankind. We do not believe in program, in plans, in saints or apostles, above all we believe not in happiness, in salvation, in the Promised Land. (*Diuturna*, Milano, Alpes, 1930, p. 223).

We do not believe in a single solution, be it economical, political or moral, a linear solution of the problems of life, because of illustrious choristers from all the sacristies life is not linear and can never be reduced to a segment traced by primordial needs. (*Navigare necesse*, in *Diuturna*, Milano, Alpes, 1930, p. 233).

(10) We are not and do not wish to be motionless mummies, with faces perpetually turned towards the same horizon, nor do we wish to shut ourselves up within the narrow hedges of subversive bigotry, where formulas, like prayers of a professed religion, are muttered mechanically. We are men, living men, who wish to give our contribution, however 'modest, to the creation of history. (*Audacia*, in *Diuturna*, Milano, Alpes, 1930, p. ')

We uphold moral and traditional values which Socialism neglects or despises; but, above all, Fascism has a horror of anything implying an arbitrary mortgage on the mysterious future. (*Dopo due anni*, in *Diuturna*, Milano, Alpes, 1930, p. 242).

In spite of the theories of conservation and renovation, of tradition and progress expounded by the right and the left, we do not cling desperately to the past as to a last board of salvation: yet we do not dash headlong into the seductive mists of the future. (*Breve prelude*, in *Diuturna*, Milano, Alpes, 1930, p. 14). 'negation, eternal immobility, mean damnation. I am all for motion. I am, one who marches on (E. Ludwig, *Talks with Mussolini*, Lot Jon, Allen and Unwin, 1932, p. 203).

7. The individual and liberty

(11) We were the first to state, in the face of demo liberal individualism, that the individual exists only in so far as he is within the State and subjected to the requirements of the state and that, as civilization assumes aspects which grow more and more complicated, individual freedom becomes more and more restricted. (To the General staff Conference of Fascism, in *Discorsi del 1929*, Milano, Alpes, 1930, p. 280).

The sense of the state grows within the consciousness of Italians, for they feel that the state alone is the irreplaceable safeguard of their unit and independence; that the state alone represents continuity into the future of their stock and their history. (Message on the VIIth all anniversary, October 25, 1929, *Discorsi del 1929*, Milano, Alpes, 1930, p. 300).

If, in the course of the past eight years, we have made such astounding progress, you may well think suppose and foresee that in the course of the next fifty or eighty years the onward trend of Italy , of this Italy we feel to be so powerful, so full of vital fluid, will really be grandiose. It

will be so especially if concord lasts among citizens, if the State continues to be sole arbitrator in political and social conflicts, if all remains within the state and nothing outside the State, because it is impossible to conceive any individual existing outside the State unless he be a savage whose home is in the solitude of the sandy desert. (Speech before the Senate, May 12, 1928, in *Discorsi del 1928*, Milano, Alpes, 1929, p. 109).

Fascism has restored to the State its sovereign functions by claiming its absolute ethical meaning, against the egotism of classes and categories; to the Government of the state, which was reduced to a mere instrument of electoral assemblies, it has restored dignity, as representing the personality of the state and its power of Empire. It has rescued State administration from the weight of factions and party interests (To the council of state, December 22, 1928, in *Discorsi Del 1928*, Milano, Alpes, 1929 p.328).

(12) Let no one think of denying the moral character of Fascism. For I should be ashamed to speak from this tribune if I did not feel that I represent the moral and spiritual powers of the state. What would the state be if it did not possess a spirit of its own, and a morality of its own, which lend power to the laws in virtue of which the state is obeyed by its citizens?

The Fascist state claims its ethical character: it is Catholic but above all it is Fascist, in fact it is exclusively and essentially Fascist. Catholicism completes Fascism, and this we openly declare, but let no one think they can turn the tables on us, under cover of metaphysics or philosophy. (To the Chamber of Deputies, May 13, 1929, in *Discorsi del 1929*, Milano, Alpes, 1930, p. 182).

A State which is fully aware of its mission and represents a people which are marching on; a state which necessarily transforms the people even in their physical aspect. In order to be something more than a mere administrator, the State must utter great words, expound great ideas and place great problems before this people (*Di scorsi del 1929*, Milano, Alpes, 1930, p. 183).

(13) The concept of freedom is not absolute because nothing is ever absolute in life. Freedom is not a right, it is a duty. It is not a gift, it is a conquest; it is not equality, it is a privilege. The concept of freedom changes with the passing of time. There is a freedom in times of peace which is not the freedom of times of war. There is a freedom in times of prosperity which is not a freedom to be allowed in times of poverty. (Fifth anniversary of the foundation of the *Fasci di Combattimento*, March 24, 1924, in *La nuova politica dell'Italia*, vol. III, Milano, Alpes, 1925, p. 30).

In our state the individual is not deprived of freedom. In fact, he has greater liberty than an isolated man, because the state protects him and he is part of the State. Isolated man is without defence. (E. Ludwig, *Talks with Mussolini*, London, Allen and Unwin, 1932, P. 129).

(14) Today we may tell the world of the creation of the powerful united State of Italy, ranging from the Alps to Sicily; this State is expressed by a well-organized, centralized, Unitarian democracy, where people circulate at ease. Indeed, gentlemen, you admit the people into the citadel of the State and the people will defend it, if you close them out, the people will assault it. (speech before the Chamber of Deputies, May 26, 1927 , in *Discorsi del 1927*, Milano, Alpes, 1928, p. 159).

In the Fascist regime the unity of classes, the political, social and coral unity of the Italian people is realized within the state, and only within the Fascist state. (speech before the Chamber of Deputies, December 9, 1928 , in *Discorsi del 1928*, Milano, Alpes, 1929, p. 333).

8. Conception of a corporative state

(15) We have created the united state of Italy remember that since the Empire Italy had not been a united state. Here I wish to reaffirm solemnly our doctrine of the State. Here I wish to reaffirm with no weaker energy, the formula I expounded at the scala in Milan everything in the state, nothing against the State, nothing outside the state. (speech before the Chamber of Deputies, May 26, 1927 , *Discorsi del 1927*, Milano, Alpes, 1928, p. t57)

(16) We are, in other words, a state which controls all forces acting in nature. We control political forces, we control moral forces we control economic forces, therefore we are a full-blown Corporative state. We stand for a new principle in the world, we stand for sheer, categorical, definitive antithesis to the world of democracy, plutocracy, free-masonry, to the world which still abides by the fundamental principles laid down in 1789. (Speech before the new National Directory of the Party, April 7, 1926, in *Discorsi del 1926*, Milano, Alpes, 1927, p. 120).

The Ministry of Corporations is not a bureaucratic organ, nor does it wish to exercise the functions of syndical organizations which are necessarily independent, since they aim at organizing, selecting and improving the members of syndicates. The Ministry of Corporations is an institution in virtue of which, in the centre and outside, integral corporation becomes an accomplished fact, where balance is achieved between interests and forces of the economic world. Such a glance is only possible within the sphere of the state, because the state alone transcends the contrasting interests of groups and individuals, in view of co-coordinating them to achieve

higher aims. The achievement of these aims is speeded up by the fact that all economic organizations, acknowledged, safeguarded and supported by the Corporative State, exist within the orbit of Fascism; in other terms they accept the conception of Fascism in theory and in practice. (speech at the opening of the Ministry of Corporations, July 31, 1926, in *Discorsi del 1926*, Milano, Alpes, 1927, p. 250).

We have constituted a Corporative and Fascist state, the state of national society, a State which concentrates, controls, harmonizes and tempers the interests of all social classes, which are thereby protected in equal measure. Whereas, during the years of demo-liberal regime, labour looked with diffidence upon the state, was, in fact, outside the State and against the state, and considered the state an enemy of every day and every hour, there is not one working Italian today who does not seek a place in his Corporation or federation, who does not wish to be a living atom of that great, immense, living organization which is the national Corporate State of Fascism. (On the Fourth Anniversary of the March on Rome, October 28, 1926, in *Discorsi del 1926*, Milano, Alpes, 1927, p. 340).

9. Democracy

(17) The war was revolutionary, in the sense that with streams of blood it did away with the century of Democracy, the century of number, the century of majorities and of quantities. (Da *the pane va it Mondo*, in *Tempi della Rivoluzione Fascista*, Milano, Alpes, 1930, p. 37)

(18) Cf. note 13.

(19) Race: it is a feeling and not a reality; 95 %, a feeling. (E. Ludwig, *Talks with Mussolini*, London, Allen and Unwin, 1932, p. 75).

10. Conception of the state

(20) A nation exists inasmuch as it is a people. A people rise inasmuch as they are numerous, hard working and well regulated. Power is the outcome of this threefold principle. (To the General Assembly of the Party, March 10, 1929, in *Discorsi del 1929*, Milano, Alpes, 1930, p. 24).

Fascism does not deny the State; Fascism maintains that a civic society, national or imperial, cannot be conceived unless in the form of a State (*Stab, anti-Slato, Fascismo*, in *Tempi della Rivoluzione Fascista*, Milano, Alpes, 1930' p. 94).

For us the Nation is mainly spirit and not only territory. There are States which owned immense territories and yet left no trace in the history of mankind. Neither is it a question of number, because there have been, in history, small, microscopic States, which left immortal, imperishable documents in art and philosophy.

The greatness of a nation is the compound of all these virtues and conditions. A nation is great when the power of the spirit is translated into reality. (Speech at Naples, October 24, 1922, in *Discorsi della Rivoluzione*, Milano, Alpes, 1928, p. 103). We wish to unity the nation within the sovereign State, which is above everyone and can afford to be against everyone, since it represents the moral continuity of the nation in history. Without the State there is no nation. There are, merely, human aggregations, subject to all the disintegration's which history may inflict upon them. (Speech before the National Council of the Fascist Party, August 8, 1924, in *La Nuova Politica dell'Italia*, vol. III; Milano, Alpes, 1928, p. 269).

11. Dynamic reality

(21) I believe that if a people wish to live they should develop a will to power, otherwise they vegetate, live miserably and become prey to a stronger people, in whom this will to power is developed to a higher degree. (Speech to the Senate, May 28, 1926).

(22) It is Fascism which has refashioned the character of the Italians, removing impurity from our souls, tempering us to all sacrifices, restoring the true aspect of strength and beauty to our Italian face. (Speech delivered at Pisa, May 25, 1926, in *Discorsi del 1926*, Milano, Alpes, 1927, p. 193).

It is not out of place to illustrate the intrinsic character and profound significance of the Fascist Levy. It is not merely a ceremony, but a very important stage in the system of education and integral preparation of Italian men which the Fascist revolution considers one of the fundamental duties of the State: fundamental indeed, for if the State does not fulfill this duty or in any way accepts to place it under discussion, the State merely and simply forfeits its right to exist. (Speech before the Chamber of Deputies, May 28, 1928, in *Discorsi del 1928*, Milano, Alpes, 1929, p. 68).

ภาคผนวก ข

THE DOCTRINE OF FASCISM (แปลเป็นภาษาไทยโดยผู้ศึกษา)

BENITO MUSSOLINI

เช่นเดียวกับความคิดทางการเมืองอื่น ๆ ฟาสซิสต์เป็นทั้งการกระทำและความคิด โดยเป็นการกระทำซึ่งมีหลักการ และเป็นหลักการที่เกิดขึ้นจากระบบของพลังทางประวัติศาสตร์ที่ได้สอดแทรกหลักการเข้าไป และดำเนินการบนประวัติศาสตร์จากภายใน ฟาสซิสต์จึงมีรูปแบบที่สัมพันธ์กับความเป็นไปของเวลาและสถานที่เฉพาะหนึ่งๆ แต่ในขณะที่เดียวกัน มันก็มีบริบททางความคิดที่เป็นการแสดงออกของความจริงที่เหนือกว่าขอบเขตของประวัติศาสตร์ความคิดด้วย นั่นก็เพราะ ไม่มีหนทางใดที่จะแสดงออกซึ่งอิทธิพลของจิตวิญญาณในโลก ดังที่เจตจำนงของมนุษย์ผู้หนึ่งจะมีเหนือเจตจำนงของมนุษย์ผู้อื่น นอกเสียจากว่า จิตวิญญาณนั้นจะประกอบไปด้วยความคิดที่มีทั้ง ความจริงเฉพาะตามสถานการณ์ ที่การแสดงออกซึ่งความจริงนั้น ได้ถูกนำไปปฏิบัติ และความเป็นจริงถาวรและสากล ในที่ซึ่งความเป็นจริงเฉพาะการณ์ดำรงอยู่ การที่จะเข้าใจมนุษย์นั้น จำเป็นที่จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับมนุษย์ และการที่จะมีความรู้เกี่ยวกับมนุษย์ได้นั้น ก็จะต้องเข้าใจความเป็นจริงและกฎของมัน ความคิดเกี่ยวกับรัฐไม่สามารถมีขึ้นได้โดยไม่มีพื้นฐานของความคิดเกี่ยวกับชีวิต แม้แต่ปรัชญาหรือสัญชาตญาณซึ่งเป็นระบบของความคิดที่เกี่ยวข้องภายในกรอบของตรรกศาสตร์หรือการเพ่งพิจารณาในภาพปรากฏหรือความศรัทธา แต่โดยทั่วไปแล้วอย่างน้อยที่สุดที่เป็นไปได้ ก็ยังเป็นความคิดของโลกที่เกี่ยวกับอินทรีย์

การดำเนินการ โดยใช้แนวคิดฟาสซิสต์ที่ปรากฏให้เห็นเป็นจำนวนมาก เช่น องค์การพรรคการเมือง ระบบการศึกษา และหลักการ นั้น เป็นเรื่องที่สามารถเข้าใจได้ก็ต่อเมื่อได้พิจารณาถึงความสัมพันธ์ต่อทัศนคติโดยทั่วไปของชีวิต ซึ่งก็คือทัศนคติทางจิตวิญญาณ เท่านั้น ฟาสซิสต์ไม่ได้มองโลกแต่เพียงแค่วิถีชีวิต ซึ่งเป็นการมองแต่ทางด้านวัตถุ อันส่งผลให้มนุษย์กลายเป็นเพียงปัจเจกที่ขึ้นห้อยค้อยู่อย่างโดดเดี่ยว คำนึงถึงแต่ตนเอง และถูกรอบงำโดยกฎของธรรมชาติ ซึ่งเป็นแรงผลักดันตามสัญชาตญาณให้พวกเขาใช้ชีวิตตามความพอใจของตนเอง และพึงพอใจกับความสุขเพียงชั่วครั้งชั่วคราว ฟาสซิสต์ไม่ได้มองมนุษย์เพียงในฐานะปัจเจก แต่รวมถึงระดับชาติ และรัฐ ซึ่งเชื่อมโยงพวกเขาไว้ด้วยกฎของศีลธรรม ที่มีทั้งจารีตประเพณี และภาระหน้าที่ในการยับยั้งสัญชาตญาณดิบของมนุษย์ ไม่ให้เข้าใกล้วงล้อมแห่งความพึงพอใจ ด้วยการสร้างชีวิตที่สูงส่งขึ้น และกำหนดหน้าที่ให้กับชีวิตที่เป็นอิสระจากเวลาและสถานที่ ซึ่งปัจเจกจะกระทำได้โดยการเสียสละตนเองด้วยการละทิ้งผลประโยชน์ส่วนตัว และโดยความตาย ที่สามารถเข้าถึงการดำรงอยู่ของจิตวิญญาณอันบริสุทธิ์ได้ ในค่านิยมของมนุษย์ผู้นั้น เช่นเดียวกับที่มีอยู่ในมนุษย์ทั่วไป

ดังนั้น ความคิดนี้จึงเป็นเรื่องของจิตวิญญาณอย่างหนึ่ง ซึ่งเกิดขึ้นจากปฏิกิริยาโดยทั่วไปของศตวรรษที่ต่อต้านแนวคิดแบบปฏิฐานวัตถุนิยมในศตวรรษที่ 19 แม้จะเป็นการต่อต้านปฏิฐานนิยม แต่ก็เป็นไปได้ในทางบวก ไม่ใช่ทั้งการเคลือบแคลงหรือสงสัย ไม่ใช่ทั้งการมองในแง่ร้ายหรือมุมมองแบบเฉื่อยชา ดังที่โดยทั่วไปแล้วสามารถพูดได้ว่า ในขณะที่หลักการอื่น ๆ วางศูนย์กลางของชีวิตอยู่ภายนอกตัวมนุษย์ แต่การฝึกฝนเจตจำนงเสรีของตัวมนุษย์เองต่างหาก ที่จะทำให้มนุษย์สามารถและจำเป็นที่จะต้องสร้างโลกของตัวเอง

ฟาสซิสต์ต้องการให้มนุษย์เป็นผู้ลงมือและผูกพันกับการกระทำด้วยพลังทั้งหมดที่มี ฟาสซิสต์ต้องการให้มนุษย์เด็ดเดี่ยวต่อการตระหนักรู้ถึงความยากลำบากที่รุ่มลุ่มพวกเขาและเตรียมพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับความยากลำบากเหล่านั้น ฟาสซิสต์รับรู้ได้ว่าชีวิตคือการต่อสู้ ซึ่งเป็นความจำเป็นของมนุษย์ที่จะต้องเอาชนะได้ด้วยตัวเองด้วยสถานะที่น่าขบถ ซึ่งทำได้โดย ก่อนอื่นก็ด้วยการจำกัดตนเอง (ทั้งทางด้านกายภาพ, ศิลธรรม, สติปัญญา) เพื่อใช้เป็นเครื่องมือซึ่งจำเป็นต่อการเอาชนะ ทั้งสำหรับปัจเจก ชาติ และมนุษยชาติ ต่อจากนั้นก็ด้วยคุณค่าทางวัฒนธรรมระดับสูงในทุกๆ รูปแบบ (ศิลปะ, ศาสนา, วิทยาศาสตร์) และความสำคัญของการศึกษา ต่อจากนั้นก็ด้วยการแก่นของคุณค่าในการทำงาน โดยการที่มนุษย์ควบคุมธรรมชาติและสร้างโลกของตัวเองขึ้นมา (ทั้งทางเศรษฐกิจ, การเมือง, จริยธรรม, และภูมิปัญญา)

ความคิดในเชิงบวกเกี่ยวกับชีวิตเช่นนี้เป็นความคิดที่ชัดเจนทางจริยธรรม ฟาสซิสต์ครอบคลุมพื้นที่ของความเป็นจริงเช่นเดียวกับที่กิจกรรมของมนุษย์ครอบคลุมอยู่ โดยไม่มีการกระทำใดที่จะสามารถหลบเลี่ยงหรือเป็นข้อยกเว้นจากการตัดสินโดยกฎศีลธรรมนี้ได้ นั่นก็คือ ไม่มีกิจกรรมใดที่จะสามารถช่วงชิงคุณค่าที่เป้าหมายในทางศีลธรรมได้มอบไว้ให้กับทุก ๆ สิ่ง ดังนั้นชีวิตตามความเห็นของฟาสซิสต์ก็คือสิ่งที่จริงจัง, เครื่องครัด, และเข้มงวด ที่ซึ่งการแสดงออกทั้งหมดดังกล่าวนี้ ตั้งอยู่บนโลกที่ได้รับการสนับสนุนโดยพลังทางศีลธรรม และขึ้นต่อความรับผิดชอบทางจิตวิญญาณ ชาวฟาสซิสต์รังเกียจชีวิตที่ ‘สบาย’

ความคิดของฟาสซิสต์ที่เกี่ยวกับชีวิตก็เป็นความเชื่ออย่างหนึ่ง ซึ่งมนุษย์ถูกพิจารณาในด้านความสัมพันธ์ภายในของพวกเขาที่มีต่อกฎที่อยู่สูงขึ้นไป ที่พัวพันกับเป้าหมายของเจตจำนงที่อยู่เหนือปัจเจก และยกระดับพวกเขาให้มีจิตสำนึกในฐานะสมาชิกของสังคมแห่งจิตวิญญาณ ดังนั้นใครก็ตามซึ่งไม่ได้สำนึกถึงอะไรที่เหนือไปกว่าการพิจารณาถึงโอกาสในนโยบายที่เกี่ยวกับความเชื่อของระบอบฟาสซิสต์ ก็จะทำให้เกิดความผิดพลาดในการตระหนักรู้ถึงฟาสซิสต์ ที่ว่า ฟาสซิสต์ไม่ได้เป็นเพียงระบบการปกครองหนึ่ง แต่เหนือกว่านั้น ก็เป็นระบบของความคิดด้วย

ความคิดแบบฟาสซิสต์ในเรื่องประวัติศาสตร์นั้น มนุษย์จะเป็นมนุษย์ได้ก็โดยจริยธรรมของกระบวนการทางจิตวิญญาณซึ่งเขาอุทิศตนในฐานะสมาชิกของครอบครัว ของกลุ่มทางสังคมของชาติ และในหน้าที่ของประวัติศาสตร์ที่ชาติทั้งหลายได้อุทิศตนเอง ซึ่งนำไปสู่คุณค่าที่ยิ่งใหญ่ของประเพณีที่อยู่ในการบันทึก ในภาษา ในธรรมเนียม และในกฎของชีวิตในสังคม ภายนอก

ประวัติศาสตร์ มนุษย์เป็นสิ่งที่ไร้ตัวตน ดังนั้น ฟาสซิสต์จึงตรงข้ามกับความคิดแบบนามธรรมของปัจเจกที่ตั้งอยู่บนศตวรรษที่ 18 แห่งวัตถุนิยม และยังตรงข้ามกับแนวคิดเพื่อฝันแบบจาโคบิน รวมถึงแนวคิดที่พัฒนาต่อเนื่องจากนั้นด้วย ฟาสซิสต์ไม่เชื่อในความเป็นไปได้ของ “ความสุข” ที่เกิดขึ้นบนโลกดังเช่นที่เห็นได้ในวรรณกรรมทางเศรษฐกิจของศตวรรษที่ 18 และด้วยเหตุนี้ ฟาสซิสต์จึงปฏิเสธความมั่งคั่งแบบเทววิทยาที่ว่า บางทีในอนาคต มนุษยชาติอาจจะได้รับความคุ้มครองในที่สุดท่ามกลางสิ่งที่ยากลำบากทั้งปวง ความมั่งคั่งนี้ขัดแย้งกับประสบการณ์ที่สอนว่าชีวิตเป็นสิ่งที่อยู่ในความเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง และอยู่ในกระบวนการของการวิวัฒนาการ ในทางการเมือง ฟาสซิสต์มีจุดมุ่งหมายที่สัจนิยม ในทางปฏิบัติ ฟาสซิสต์ปรารถนาที่จะเกี่ยวพันเฉพาะกับปัญหาทั้งหลาย ซึ่งเป็นผลผลิตตามธรรมชาติของบริบททางประวัติศาสตร์ และค้นหาหรือเสนอทางแก้ไขด้วยตัวเอง มีแต่เพียงการเข้าไปอยู่ในกระบวนการของความเป็นจริงและเข้าครอบครองพลังในการทำงานจากภายในเท่านั้น ที่จะทำให้นุษย์สามารถแสดงออกซึ่งตัวตนและธรรมชาติได้

สำหรับการเป็นแนวคิดในการต่อต้านปัจเจกนั้น ความคิดแบบฟาสซิสต์ที่เกี่ยวกับชีวิตเน้นว่า ความสำคัญของรัฐและของปัจเจกทั้งหลายจะได้รับการยอมรับในฐานะที่เป็นพลเมืองของรัฐ ก็ต่อเมื่อผลประโยชน์ของพวกเขาเหล่านั้นสอดคล้องกับผลประโยชน์ของรัฐ ซึ่งหมายถึง ความสำนึกและความเป็นสากลของเจตจำนงของมนุษย์ในฐานะตัวตนที่แท้จริงของประวัติศาสตร์ ฟาสซิสต์ตรงข้ามกับแนวคิดเสรีนิยมดั้งเดิม ซึ่งเกิดขึ้นจากปฏิกริยาที่มีต่อแนวคิดแบบเผด็จการ และหมัดหน้าที่ทางประวัติศาสตร์ของมันเมื่อรัฐได้กลายเป็นการแสดงออกของความรู้สึกและเจตจำนงของผู้คน เสรีนิยมปฏิเสธรัฐในนามของปัจเจก แต่ฟาสซิสต์นำมายืนยันอีกครั้งหนึ่ง

สิทธิของรัฐเป็นการแสดงออกของสารัตถะที่แท้จริงของปัจเจก และถ้าเสรีภาพคือคุณลักษณะของมนุษย์ที่มีชีวิต และไม่ใช่นั่นที่เป็นนามธรรมซึ่งประดิษฐ์โดยแนวคิดแบบเสรีนิยมปัจเจก ดังนั้นแล้ว ฟาสซิสต์ย่อมหมายถึงเสรีภาพ และเป็นเสรีภาพที่ควรค่าแก่การดำรงอยู่เท่านั้น เป็นเสรีภาพของรัฐและของปัจเจกที่อยู่ภายในรัฐ ความคิดของฟาสซิสต์เกี่ยวกับรัฐ ก็คือที่รวมของทุก ๆ อย่าง ภายในอกรัฐ มนุษย์หรือค่านิยมทางจิตวิญญาณไม่สามารถดำรงอยู่ได้ หรืออย่างน้อยที่สุดก็คือ หลงเหลือคุณค่าอยู่ได้ ดังนั้น เพื่อให้เข้าใจแล้ว ฟาสซิสต์ก็คือเผด็จการเบ็ดเสร็จ และรัฐฟาสซิสต์ก็คือส่วนที่ได้สังเคราะห์ และหน่วยที่รวมเอาคุณค่าทั้งหมดที่มีอยู่เข้าไว้ด้วยกัน ซึ่งสามารถตีความ พัฒนา และปกครอง ชีวิตทั้งหมดของประชาชนได้

ไม่มีปัจเจกผู้ใดหรือกลุ่มใด (เช่น พรรคการเมือง, การรวมกลุ่มทางวัฒนธรรม, สหภาพทางเศรษฐกิจ, ชนชั้นทางสังคม) ที่จะสามารถอยู่ภายนอกอกรัฐได้ ดังนั้น ฟาสซิสต์จึงตรงข้ามกับแนวคิดสังคมนิยม ซึ่งความเป็นหนึ่งเดียวกันภายในรัฐ (อันรวมเอาทุกคนชั้นเข้าไปอยู่ในระบบเศรษฐกิจหนึ่งเดียวและความเป็นจริงทางจริยธรรม) เป็นสิ่งที่สังคมนิยมไม่รู้จัก และไม่ได้อะไรในประวัติศาสตร์นอกจากความขัดแย้งเรื่องชนชั้น เช่นเดียวกัน ฟาสซิสต์ก็ตรงข้ามกับแนวคิดสหภาพ

การค้าในฐานะอาวุธทางชนชั้น แต่เมื่อนำเข้าไปอยู่ในวงโคจรของรัฐ ฟาสซิสต์ก็จะยอมรับถึงความต้องการที่แท้จริงซึ่งก่อให้เกิดแนวคิดสังคมนิยมและแนวคิดสหภาพการค้า นำพวกเขาไปสู่การถ่วงดุลในระบบของกลุ่มสมาคมหรือสหการ ซึ่งเป็นระบบที่ผลประโยชน์อันหลากหลายถูกนำมารวบรวมและประสานกลมกลืนภายในความเป็นหนึ่งเดียวกันของรัฐ

ในการรวมกลุ่มตามผลประโยชน์ที่หลากหลายของพวกเขา นั้น ปัจเจกจะสร้างชนชั้นขึ้นมา กล่าวคือ พวกเขาจะจัดตั้งสหภาพการค้าตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่หลากหลาย แต่ในอันดับแรกและสำคัญที่สุด พวกเขาจะสร้างรัฐ ซึ่งไม่ได้หมายถึงเรื่องของจำนวนซึ่งเป็นการรวมเอาปัจเจกมาประกอบกันเป็นเสียงข้างมากเพียงอย่างเดียว ดังนั้น ฟาสซิสต์จึงไม่เห็นด้วยกับรูปแบบของประชาธิปไตยที่ชาติมีค่าเท่ากับเสียงข้างมาก ซึ่งทำให้ประชาธิปไตยตกต่ำลงไปอยู่ในระดับของจำนวนที่มากที่สุด แต่ฟาสซิสต์เป็นรูปแบบที่บริสุทธิ์ที่สุดของประชาธิปไตย เมื่อชาติถูกพิจารณาในฐานะที่มันควรจะเป็นจากจุดยืนของคุณภาพมากกว่าปริมาณ ซึ่งเป็นความคิดที่ทรงพลังที่สุด เพราะจริยธรรมที่สูงที่สุด ความเกี้ยวเกี้ยวที่ยาวที่สุด ความจริงสูงสุด ที่แสดงตัวตนของมันออกมาในตัวประชาชนนั้น เป็นเพียงจิตสำนึกและเจตจำนงของคนเพียงไม่กี่คน หรือ ไม่เช่นนั้นก็เป็นของคนเพียงคนเดียว และจบลงที่การแสดงออกของจิตสำนึกและเจตจำนงของมวลชน หรือของภายในกลุ่มชาติพันธุ์ ที่เกิดขึ้นจากเงื่อนไขทางธรรมชาติและทางประวัติศาสตร์สู่การเป็นเชื้อชาติ เป็นความก้าวหน้าที่ของจิตสำนึกและเจตจำนงเพียงหนึ่งเดียว ที่เป็นไปในแนวทางเดียวกับเส้นทางการพัฒนาและการก่อตัวของจิตวิญญาณ ไม่ใช่เชื้อชาติ หรือภูมิศาสตร์ ที่กำหนดเขตแดน แต่เป็นกลุ่มคนที่มีประวัติศาสตร์เป็นของตนเองซึ่งตกทอดมาจากอดีตและสืบเนื่องต่อไปถึงอนาคตอันไม่สิ้นสุด อันเป็นการรวมกลุ่มของผู้คนจำนวนมากที่เกิดขึ้น โดยความคิดและถูกรวมเข้ากับเจตจำนงในการมีชีวิตอยู่ เป็นเจตจำนงของอำนาจ เป็นความสำนึกโดยส่วนตัวของแต่ละบุคคล

ตราบเมื่อสิ่งหนึ่งได้รับการก่อรูปขึ้นในรัฐ ลักษณะส่วนตัวที่สูงส่งกว่าเช่นนี้ก็จะกลายเป็นชาติ ไม่ใช่ชาติที่ให้กำเนิดรัฐ ดังเช่นความคิดแบบชนชาตินิยมโบราณซึ่งกลายเป็นฐานความคิดของศตวรรษที่ 19 ที่ได้รับการสนับสนุนอย่างแพร่หลายในรัฐบาลแห่งชาติทั้งหลาย แต่ในทางกลับกัน รัฐซึ่งเป็นตัวสร้างชาติ ยังได้มอบความปรารถนาและชีวิตที่แท้จริงกับผู้คน ให้เกิดความตระหนักถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันทางศีลธรรมของพวกเขา

สิทธิในอิสราเอลของชาติ ไม่ได้เกิดขึ้นจากรูปแบบทางวรรณกรรมและความคิดของความสำนึกส่วนตัว หรืออย่างน้อยที่สุดก็จากการถูกระงับและความไร้สำนึกของสถานการณ์ที่เป็นจริงที่มากกว่าหรือน้อยกว่า แต่เกิดขึ้นจากการเป็นผู้กระทำ จากความสำนึกส่วนตัว จากเจตจำนงทางการเมือง ที่แสดงออกถึงตัวตนในการกระทำและเตรียมพร้อมที่จะพิสูจน์สิทธิของตนเองนั้น กล่าวโดยย่อ ก็คือ สิทธิดังกล่าวเกิดขึ้นจากการดำรงอยู่ของรัฐ แท้จริงแล้ว รัฐที่แสดงออกถึงเจตจำนงทางจริยธรรมสากล ก็คือตัวสร้างสิทธิในอิสราเอลของชาติ

ชาติซึ่งเป็นการแสดงออกของรัฐก็คือการดำรงอยู่ของแก่นแท้แห่งจริยธรรมตราบเท่าที่มันยังคงก้าวหน้าเท่านั้น การนิ่งเฉยยอมหมายถึงความตาย ดังนั้น รัฐจึงไม่ได้เป็นเพียงอำนาจหน้าที่ในการปกครองและกำหนดรูปแบบของกฎหมายและค่านิยมทางจิตวิญญาณบนเจตจำนงของปัจเจกเท่านั้น แต่รัฐยังเป็นอำนาจ ซึ่งสร้างเจตจำนงของตนเองให้สามารถรู้สึกและได้รับการเคารพ นอกเหนือจากเขตแดนของตนเองอีกด้วย โดยที่ความสามารถในการพิสูจน์ลักษณะที่เป็นสากลของการตัดสินใจในทางปฏิบัตินั้น มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำให้มั่นใจถึงการพัฒนาของมันได้ นี่มีนัยถึงองค์กรและการขยายตัวซึ่งเป็นสิ่งที่อาจเป็นไปได้ถ้าไม่มีจริง ดังนั้น รัฐจึงเท่ากับเจตจำนงของมนุษย์ ผู้ซึ่งการพัฒนาไม่สามารถถูกตรวจสอบได้โดยอุปสรรค และความสำเร็จของการแสดงออกซึ่งตัวตนก็ได้แสดงให้เห็นความเป็นอนันต์ของตัวเอง

รัฐฟาสซิสต์ ในฐานะของการแสดงออกซึ่งอำนาจที่มากกว่าและสูงส่งกว่าของลักษณะเฉพาะ ก็คือพลังของจิตวิญญาณแบบหนึ่ง ซึ่งได้รวมเอาการแสดงออกทั้งหมดของศีลธรรมและปัญญาของชีวิตมนุษย์ โดยหน้าที่ของมันไม่สามารถถูกจำกัดออกจากการบังคับทั้งปวงและคงไว้ซึ่งความสงบสุขอย่างเต็มที่แบบเสรีนิยมมิได้ มันไม่ใช่เป็นเพียงเครื่องจักรที่ใช้สำหรับการอธิบายพื้นที่ภายใต้ปัจเจกชนที่อาจจะดำเนินกิจการที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของเขา รัฐแบบฟาสซิสต์ก็คือมาตรฐานและกฎแห่งการปฏิบัติตนที่ได้รับการยอมรับจากภายในใจของมนุษย์ทุกคน มันได้แผ่ขยายเจตจำนงไม่น้อยไปกว่าด้านปัญญา มันยื่นยันถึงหลักการซึ่งกลายเป็นศูนย์กลางแรงผลักดันของมนุษย์ในฐานะสมาชิกของสังคมอารยะ ที่ได้จมลึกเข้าไปสู่ลักษณะส่วนตัวของตนเอง มันอาศัยอยู่ในจิตใจของมนุษย์ผู้กระทำและผู้คิด ของศิลปินและของนักวิทยาศาสตร์ เป็นจิตวิญญาณที่อยู่ในจิตวิญญาณ

โดยสรุปแล้ว ฟาสซิสต์ ไม่ได้เพียงบัญญัติกฎเกณฑ์/กฎหมาย และก่อตั้งสถาบันต่าง ๆ ในสังคม เท่านั้น แต่ฟาสซิสต์ ยังเป็นผู้ให้การศึกษ/อบรม และเป็นผู้สนับสนุนชีวิตทางจิตวิญญาณด้วย เป้าหมายของมันจึงไม่ได้เป็นเพียงการก่อร่างสร้างชีวิตเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการกำหนดเนื้อหาทั้งบุคลิก ลักษณะ และความเชื่อ/ศรัทธา ของมนุษย์อีกด้วย การที่จะประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้นั้น (ฟาสซิสต์) จะต้องใช้การบังคับให้อยู่ภายใต้ระเบียบวินัย และใช้อำนาจหน้าที่ ในการทะลวงเข้าไปในจิตใจ และในการปกครองโดยปราศจากการโต้แย้งใด ๆ

หลักการทางการเมืองและสังคม

ในช่วงเวลาที่ยาวนานของเดือนมีนาคมในปี 1919 ระหว่างการเขียนบทความลงหนังสือพิมพ์ โปโปโล ดิตาเลีย (Popolo d'Italia) ข้าพเจ้าถูกเชิญตัวไปยังมิลาน โดยนักแทรกแซงที่ยังคงเหลือรอด ซึ่งเป็นผู้ที่แทรกแซงและเคยเดินตามข้าพเจ้ามาตั้งแต่การก่อตั้งองค์กรฟาสซิสต์เพื่อการดำเนินกิจกรรมการปฏิวัติในเดือนมกราคม 1915 ซึ่งในขณะนั้น ข้าพเจ้ายังไม่ได้มีแผนการของหลักการเฉพาะหนึ่งใด หลักการเพียงอย่างเดียวที่ข้าพเจ้าได้รับจากประสบการณ์มาตั้งแต่ช่วงฤดู

หนาวของปี 1914 จนเกือบจะสิ้นสุดทศวรรษ ก็คือหลักการแบบสังคมนิยม ประสบการณ์ของข้าพเจ้าเป็นทั้งผู้ดำเนินตามและผู้นำ แต่นี่ก็ยังไม่ใช่ประสบการณ์ของหลักการ หลักการคำสอนของข้าพเจ้าตั้งแต่ช่วงเวลานั้นก็คือหลักการในเรื่องการกระทำ ชูชของการยอมรับหลักการคำสอนแบบสังคมนิยมโดยสากลไม่ได้ดำรงอยู่จนกระทั่งปี 1905 เมื่อการเคลื่อนไหวของลัทธิก่อ ซึ่งนำโดยเบอร์นสไตน์ (Bernstein) ได้เกิดขึ้นในเยอรมนี และถูกต่อต้านโดยกลุ่มดั้งเดิม เป็นการกวัดแกว่งของแนวโน้มของการเคลื่อนไหวฝ่ายซ้ายเพื่อการปฏิวัติ ซึ่งในอิตาลีไม่เคยหลุดพ้นจากพื้นที่ของช่วงเวลานี้ ในขณะที่ในกรณีของสังคมนิยมรัสเซีย มันก็ได้กลายเป็นบทใหม่โรงของการปฏิวัติบอลเชวิค

แนวคิดในการปรับปรุง การปฏิวัติ การยึดทางสายกลาง เป็นเสียงสะท้อนอย่างยิ่งของโวหารแบบสังคมนิยม ที่ได้สิ้นสุดลงไปแล้ว ในขณะที่สายน้ำที่ยิ่งใหญ่ของฟาสซิสต์สามารถที่จะตามทันยุคปัจจุบัน ซึ่งมีแหล่งที่มาจากขบวนการเคลื่อนไหวของสังคมนิยมใน ซอเรล (Sorel) พีกาเย (Peguy) ลาการ์เดลเล (Lagarde) และในกลุ่มของชาวอิตาลีซินดิกัลปี ผู้ซึ่งได้นำคำอธิบายแบบใหม่เข้ามาสู่สภาพแวดล้อมของนักสังคมนิยมอิตาลี ที่รับฟังได้ใน Olivetti's *Pagine Libere*, Orano's *Lupa*, Enrico Leone's *Divenirs Socials* ในขณะที่ก่อนหน้านี้ ได้ถูกกลบกลบทำให้อ่อนแอ และถูกวางยาสลบโดยความร่วมมือกับพรรคของจิโอลิตติ (Giolitti)

เมื่อสงครามสิ้นสุดลงในปี 1919 สังคมนิยมในฐานะคำสอนก็เตรียมพร้อมที่จะสิ้นสุดลงตามไปด้วย แม้ว่ามันจะดำรงอยู่ด้วยความคับแค้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอิตาลี ที่ซึ่งมีโอกาสที่จะกระตุ้นให้เกิดการแก้แค้นต่อมนุษย์ผู้มุ่งมันที่จะทำสงครามและผู้ซึ่งจะต้องชดใช้ต่อสังคมนิยม

หนังสือพิมพ์ โปโปโล ดิตาเลีย (Popolo d'Italia) บรรยายถึงตัวเองในหัวข่าวรอง ในฐานะกระบอกเสียงประจำวันของนักต่อสู้และผู้ควบคุม คำว่าผู้ควบคุม ก็คือการแสดงออกของแนวโน้มทางจิตเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ฟาสซิสต์ไม่ได้เป็นการเพาะบ่มของหลักการซึ่งก่อนหน้านี้ยังคงเป็นต้นร่างที่อยู่บน โด๊ะทำงาน ฟาสซิสต์ก่อตัวขึ้นได้จากความต้องการในการกระทำ และก็เป็นกรกระทำด้วย ฟาสซิสต์ไม่ใช่พรรคการเมือง เมื่อช่วง 2 ปีแรก ฟาสซิสต์ต่อต้านพรรคการเมืองและยังเป็นขบวนการเคลื่อนไหวหนึ่ง ชื่อที่ข้าพเจ้าให้แก่องค์กร ได้ยึดโยงบุคลิกลักษณะของฟาสซิสต์เอง

ฉะนั้น ถ้าผู้ใดสนใจจะอ่านเอกสารยับเยินที่รายงานการประชุมในวันก่อตั้งขององค์กร ฟาสซิสต์อิตาลี (Fasci di combattimento) อีกรอบหนึ่ง เขาก็จะไม่พบหลักการใดๆ นอกจากชูชของทิศทาง การคาดการณ์ และการบอกใบ้ ซึ่งเมื่อถูกปลดปล่อยออกจากต้นแบบของความไม่แน่นอนที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ก็จะได้รับการพัฒนาในอีกไม่กี่ปีเพื่อเข้าสู่ชูชของสถานะทางหลักการ ที่ฟาสซิสต์ได้รับเกียรติถูกจัดให้อยู่ในฐานะหลักการทางการเมืองหนึ่งที่แตกต่างจะหลักการอื่น ไม่ว่าจะในอดีตหรือปัจจุบัน

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า ถ้ากลุ่มกระฎุมพีเชื่อว่าพวกเขาเห็นว่าเราเป็นผู้นำทางสว่างของพวกเขา พวกเขาคิดผิดถนัด พวกเราเราต้องก้าวเดินไปข้างหน้าประชาชน พวกเราปรารถนาให้ชน

ชั้นแรงงานทำให้ตนเองคุ้นชินกับความรับผิดชอบของการบริหารจัดการ เพื่อที่พวกเขาอาจจะตระหนักได้ว่าการดำเนินธุรกิจไม่ใช่เรื่องง่าย พวกเราจะต่อสู้โดยใช้ทั้งทางเทคนิคและกองกำลังเสริมทางจิตวิญญาณ ในช่วงเวลาของความต่อเนื่องของระบอบที่เปิดนี้ เราต้องไม่ขี้ขลาด เราต้องรีบมุ่งไปข้างหน้า ถ้าหากว่าระบอบในปัจจุบันถูกแย่งตำแหน่ง เราต้องเข้าไปแทนที่ สิทธิในการสืบทอดเป็นของเรา สำหรับพวกเราซึ่งกระตุ้นให้ประเทศเข้าสู่สงคราม และพวกเราก็นำประเทศได้รับชัยชนะ รูปแบบของการเป็นตัวแทนทางการเมืองที่ดำรงอยู่ในขณะนี้ ไม่สามารถทำให้พวกเราได้รับความปลอดภัยได้ พวกเราต้องการตัวแทนของผลประโยชน์ที่หลากหลายในทางตรง นี้อาจถูกคัดค้านได้ว่าแผนการนี้มีนัยถึงการกลับสู่การเป็นสมคมอาชีพ แต่ไม่มีปัญหา เพื่อการนี้ ข้าพเจ้าหวังว่าการประชุมในครั้งนี้จะยอมรับข้อเรียกร้องทางเศรษฐกิจที่เสนอโดยกลุ่มซินดิคัลชาตินิยม

นี่ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจหรือที่นับตั้งแต่วันแรกที่คำว่าสมคมอาชีพได้ถูกประกาศขึ้น ณ จัตุรัส ซาน ซีปอลโล (Piazza San Sepolcro) คำซึ่งเป็นการพัฒนาการปฏิวัตินี้ ก็ได้แสดงให้เห็นหนึ่งในพื้นฐานทางนิติบัญญัติและการสร้างสรรค์ของระบอบการปกครองทางสังคมนิยม

หลายปีก่อน การขาดราสูโรมได้ครอบคลุมช่วงเวลาระหว่างที่ความต้องการในการกระทำการได้ขัดขวางการยึดเวลา และขัดขวางความพิถีพิถันของหลักการอย่างรอบคอบ การต่อสู้ดำเนินต่อไปสู่เมืองและหมู่บ้าน แม้ว่าจะมีการอภิปรายถกเถียงกัน แต่ก็ยังมีบางสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์และสำคัญมากกว่า นั่นก็คือความตาย ชาวฟาสซิสต์รู้ว่าควรจะตายอย่างไร หลักการที่เต็มไปด้วยความพิถีพิถันซึ่งแบ่งออกเป็นบทและย่อหน้าพร้อมทั้งคำอธิบายประกอบ อาจจะยังคงบงกพร่องอยู่ แต่ก็ถูกชดเชยด้วยบางสิ่งที่เด็ดขาดมากกว่า นั่นก็คือความศรัทธา เช่นเดียวกัน หากได้รับความช่วยเหลือจากหนังสือ บทความ มติที่ผ่านสภา สุนทรพจน์ครั้งใหญ่และครั้งรอง ผู้ใดก็ตามที่ควรจะมีใจใส่ต่อการฟื้นฟูความจำในช่วงวันครั้งนั้น เขาก็จะพบการจัดเตรียมที่ทำให้เขารู้ว่าควรจะทำและเลือกสรรพื้นฐานของหลักการที่ได้ถูกวางไว้ ในขณะที่การต่อสู้ยังคงรุนแรง อย่างไรก็ตาม ความจริงแล้วในช่วงปีนั้นฟาสซิสต์ก็มีความคิดที่จะคิดอาวุธ ขัดเกลตาตนเอง และดำเนินการต่อไปด้วยองค์กรที่เป็นของตนเอง ปัญหาของปัจเจกและของรัฐ ซึ่งเป็นปัญหาด้านอำนาจหน้าที่และเสรีภาพ เป็นปัญหาการเมือง สังคม และที่สำคัญกว่านั้นก็คือปัญหาเกี่ยวกับชาติ ได้ถูกอภิปรายถกเถียง ความขัดแย้งในหลักการของเสรีนิยม ประชาธิปไตย สังคมนิยม มาโซนิค (Masonic) และพรรคโปปอลารี (Partito Popolare) ได้ดำเนินไปในเวลาเดียวกันกับที่ลงโทษกองทหารที่ปฏิบัติการนอกประเทศ อย่างไรก็ตาม การขาดแคลนระบบที่เป็นแบบแผน ก็ได้ถูกศัตรูที่มีเลศนัยนำมาใช้กล่าวอ้างถึงการไร้ความสามารถของฟาสซิสต์ในการเป็นหลักการที่มีความลึกซึ้ง ในช่วงเวลาของการทำหลักการให้เป็นระบบ ไม่ว่าจะวุ่นวายสับสนอย่างไร ในประการแรก ก็คือกรณีเดียวกันกับที่ความคิดใหม่ ๆ ทั้งหมด ในหน้าฉากของการคัดค้านที่ ดีอร์รัน รุนแรง ต่อจากนั้น ก็ในหน้าฉากของการสร้างทฤษฎีซึ่งส่งผลกระทบ ในกฎหมายและสถาบันการปกครอง ในปี 1926, 1927 และ 1928

บัดนี้เป็นที่ชัดเจนแล้วว่าฟาสซิสต์ไม่ได้เป็นเพียงรูปแบบการปกครองเท่านั้น แต่ยังเป็นหลักการอีกด้วย นี่หมายความว่าฟาสซิสต์ได้ฝึกฝนความสามารถในการวิพากษ์วิจารณ์ตนเองและหลักการอื่น ด้วยการศึกษจากจุดยืนพิเศษส่วนตัวและทำการตัดสินใจปัญหาต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อความสนใจในเนื้อหาและปัญญา ซึ่งปัจจุบันได้กลายเป็นสาเหตุของความวิตกกังวลอย่างยิ่งต่อชาติต่าง ๆ ในโลก โดยมาตรฐานของตนเอง และพร้อมที่จะจัดการกับปัญหาเหล่านั้นด้วยนโยบายของตนเอง

ประการแรกสุด ในการติดตามพัฒนาการของมนุษยชาติในอนาคต และแยกออกจากการพิจารณาทางการเมืองในปัจจุบันทั้งหมด กล่าวได้ว่า ฟาสซิสต์ไม่เชื่อในความเป็นไปได้หรือเอกภาพของสันติภาพที่ถาวร ฟาสซิสต์ละทิ้งแนวคิดเรื่องสันติวิธีซึ่งเปรียบเสมือนเสื้อคลุมของความขี้ลาด เลื่อยซา ซึ่งแตกต่างกัน โดยสิ้นเชิงกับการเสียสละตนเอง มีเพียงสงครามเท่านั้นที่ตรงพลังงานของมนุษย์ทั้งหมดในระดับที่มากที่สุด และสร้างตราประทับของความสูงส่งในหมู่ผู้คนผู้ซึ่งมีความกล้าหาญที่จะเผชิญหน้ากับมัน บททดสอบอื่น ๆ ทั้งหมดล้วนแต่เป็นเพียงตัวแทนซึ่งไม่เคยจัดให้มนุษย์เผชิญหน้ากับตัวเองก่อนทางเลือกที่จะมีชีวิตอยู่หรือตาย ดังนั้น หลักการทั้งหมดซึ่งเรียกร้องสันติภาพแตกต่างกับทุกสิ่งที่เสียไป ก็เข้ากันไม่ได้กับฟาสซิสต์ เช่นเดียวกับการให้ผู้อื่นเข้าถึงจิตวิญญาณของฟาสซิสต์ เพราะแม้ว่าเขาจะยอมรับประโยชน์ในการรวมกลุ่มสถานการณ์ทางการเมืองแบบพิเศษ อย่างการรวมกลุ่มระหว่างประเทศหรือ โครงสร้างส่วนบนของสันนิบาติ ซึ่งประวัติศาสตร์ก็แสดงให้เห็นว่าประสบความสำเร็จเสมอ ไม่ว่าเมื่อใดที่หัวใจของชาตินั้นถูกกระตุ้นในเชิงลึกโดยอารมณ์ความรู้สึกที่เป็นการคำนึงถึงทั้งทางอุดมคติและทางปฏิบัติ ฟาสซิสต์นำทัศนคติในการต่อต้านสันตินิยมนี้เข้าสู่ชีวิตของปัจเจก ประโยคที่ว่า “ข้าพเจ้าไม่สนใจคำสาปแช่ง” ซึ่งเป็นคำขวัญที่นำภาคภูมิใจของกองกำลังทหารผู้บาดเจ็บที่เขียนหวัด ๆ เอาไว้บนผ้าพันแผลของเขาเองนี้ ไม่ได้เป็นเพียงการแสดงออกของปรัชญาแนวคิดสโตอิก (stoicism) เท่านั้น มันยังรวมเอาหลักการซึ่งไม่ได้เป็นการเมืองเพียงอย่างเดียวเข้าไว้ด้วย หลักการดังกล่าวเห็นได้จากหลักฐานของการต่อสู้ทางจิตวิญญาณซึ่งยอมรับความเสียหายทุกประเภท อันมีนัยถึงรูปแบบใหม่ของชีวิตชาวอิตาลี ฟาสซิสต์ยอมรับและรักชีวิต เขาปฏิเสธและดูหมิ่นการฆ่าตัวตายว่าเป็นความขี้ลาด ชีวิตตามที่ชาวฟาสซิสต์เข้าใจนั้นหมายถึง หน้าที่ในการยกระดับจิตใจ และการพิชิต ชีวิตจะต้องสูงส่งและเต็มเปี่ยม กล่าวคือ ชีวิตจะต้องอยู่เพื่อตัวเอง แต่เหนือสิ่งอื่นใดต้องอยู่เพื่อผู้อื่น ทั้งที่อยู่ใกล้ชิดและห่างไกล ทั้งที่อยู่ในปัจจุบันและในอนาคต

นโยบายด้านประชากรของระบอบฟาสซิสต์ ก็คือผลของหลักฐานเหล่านี้ ชาวฟาสซิสต์รักเพื่อนบ้าน แต่คำว่าเพื่อนบ้านไม่ได้หมายถึงความคิดที่คลุมเครือและจับต้องไม่ได้ ความรักของเพื่อนบ้านคนหนึ่ง ไม่สามารถที่จะสกัดกั้นความเข้มงวดทางการศึกษาที่จำเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งอย่างน้อยที่สุดยังคงสกัดกั้นการจำแนกความแตกต่างและการจัดลำดับได้ ฟาสซิสต์ไม่ได้มีอะไรจะดำเนินการกับการโอบล้อมของสากล ในฐานะสมาชิกของชาติ ฟาสซิสต์มองดูผู้อื่นด้วยสายตาที่

ชื่อตรง ฟาสซิสต์เตรียมพร้อมอยู่เสมอและด้วยกองกำลังของตนเอง ฟาสซิสต์เดินตามผู้อื่นในการแสดงทั้งหมดของพวกเขา และจดบันทึกการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นกับผลประโยชน์ของพวกเขา และฟาสซิสต์ก็ไม่ปล่อยให้ตัวเองถูกลอกหลวงโดยปรากฏการณ์ซึ่งไม่แน่นอนและผิดพลาด

ความคิดเกี่ยวกับชีวิตดังกล่าวนี้ ได้ทำให้ฟาสซิสต์ปฏิเสธอย่างเด็ดขาดต่อหลักการที่วางอยู่บนแนวคิดที่เรียกว่าสังคมนิยมวิทยาศาสตร์และสังคมนิยมมาร์กซิสต์ ซึ่งเป็นหลักการของวัตถุนิยมประวัติศาสตร์ที่อธิบายประวัติศาสตร์ของมนุษย์ในความหมายของการต่อสู้ทางชนชั้นและโดยการเปลี่ยนแปลงในกระบวนการและเครื่องมือในการผลิต อันกลายเป็นการกีดกันสิ่งอื่น ๆ ออกไป

ใครก็ตามไม่สามารถปฏิเสธได้ว่า การเปลี่ยนแปลงของชีวิตในทางเศรษฐกิจ ทั้งการค้นพบวัตถุดิบ กระบวนการทางเทคนิคใหม่ ๆ และสิ่งประดิษฐ์ทางวิทยาศาสตร์นั้น มีความสำคัญในตัวของมันเอง แต่การที่พวกเขาอธิบายประวัติศาสตร์ของมนุษย์โดยกีดกันปัจจัยอื่น ๆ ออกไป นั้น เป็นเรื่องที่น่าหัวเราะเยาะอย่างยิ่ง ในขณะนี้และตลอดไป ฟาสซิสต์เชื่อในความศักดิ์สิทธิ์และความกล้าหาญ ซึ่งกล่าวได้ว่าในการแสดงออกถึงความเชื่อดังกล่าวไม่ได้ทำงานโดยอาศัยแรงจูงใจทางเศรษฐกิจใดๆ ทั้งที่เป็นทางไกลและที่เกิดขึ้นฉับพลัน การปฏิเสธวัตถุนิยมประวัติศาสตร์ซึ่งมองมนุษย์เป็นเพียงหุ่นเชิดบนพื้นผิวของประวัติศาสตร์ ปรากฏขึ้นและหายไปบนยอดของคลื่น ขณะที่ในส่วนลึกของพลังที่แท้จริงเคลื่อนไหวและทำงาน และฟาสซิสต์ก็ยังปฏิเสธลักษณะที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงและที่แก้ไขไม่ได้ของการต่อสู้ทางชนชั้น ซึ่งเป็นผลลัพธ์ตามธรรมชาติของความคิดประวัติศาสตร์ทางเศรษฐกิจดังกล่าวด้วย เหนือสิ่งอื่นใด ฟาสซิสต์ปฏิเสธว่าการต่อสู้ทางชนชั้นเป็นตัวการสำคัญในการเปลี่ยนแปลงสังคม ฟาสซิสต์ปะทะกับแนวคิดสังคมนิยมใน 2 ประเด็นหลัก ซึ่งทั้งหมดนี้ก็คือสิ่งที่ยังคงหลงเหลืออยู่ในอารมณ์ปรารถนาอันเก่าแก่พอ ๆ กับตัวมนุษยชาติ ที่ส่งต่อไปยังความสัมพันธ์ทางสังคม ที่ซึ่งความเจ็บปวดและความโศกเศร้าของประชาชนผู้ต่ำต้อยจะได้รับการบรรเทา กล่าวอีกด้านหนึ่ง ฟาสซิสต์ปฏิเสธการอธิบายทางเศรษฐศาสตร์ถึงความสุขในฐานะของบางสิ่งที่ปลอดภัยอย่างแนวคิดสังคมนิยม ซึ่งโดยอัตโนมัติแล้ว ลำดับขั้นของวิวัฒนาการทางเศรษฐกิจก็จะต้องพัฒนาไปสู่สังคมนิยมเต็มรูปแบบที่มีความสะดวกสบายทางวัตถุขั้นสูงสุด ฟาสซิสต์ปฏิเสธความเป็นไปได้ของความคิดเรื่องความสุขแบบวัตถุนิยม และละทิ้งความคิดดังกล่าวกับนักเศรษฐศาสตร์ในกลางศตวรรษที่ 18 นี้หมายความว่า ฟาสซิสต์ปฏิเสธความเท่ากันระหว่างความเป็นอยู่ที่ดีกับความสุข ซึ่งมองมนุษย์เป็นดังเช่นสัตว์เลี้ยงทั้งหลายที่พอใจเพียงแต่อาหารและการเลี้ยงดูให้อ้วนพริ้ว

ภายหลังแนวคิดสังคมนิยม ฟาสซิสต์ก็หันกระบอกปืนไปที่กลุ่มก้อนของอุดมการณ์แบบประชาธิปไตยทั้งหมด และปฏิเสธทั้งการอ้างหลักฐาน การประยุกต์และการดำเนินการในทางปฏิบัติของประชาธิปไตย ฟาสซิสต์ปฏิเสธว่าจำนวนไม่ใช่ปัจจัยที่สามารถใช้ตัดสินภายในสังคมนมนุษย์ ฟาสซิสต์ปฏิเสธสิทธิของจำนวนในการปกครองด้วยวิธีการประชุมตามวาระ และยืนยันถึงความไม่เท่าเทียมกันที่ไม่สามารถแก้ไขได้และที่เป็นเรื่องสมบูรณ์และที่ต้องอาศัยความเมตตากรุณา

ของมนุษย์ ผู้ซึ่งไม่สามารถถูกยกระดับขึ้นได้โดยเครื่องจักรกลและแผนการจากภายนอก อย่างการเลือกตั้ง โดยทั่วไป ระบอบประชาธิปไตยโดยอาจจะได้รับการอธิบายว่าเป็นระบอบที่อยู่ภายใต้ประชาชนซึ่งถูกหลอกลวงไปสู่ความเชื่อที่ว่า ประชาชนเป็นผู้กำกับอำนาจในการปกครอง แต่ในความเป็นจริงแล้ว อำนาจการปกครองที่แท้จริงดำรงอยู่และถูกกำกับโดยผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา และในบางครั้งก็เป็นพลังที่ไร้ความรับผิดชอบและเป็นไปโดยลับด้วย ประชาธิปไตยเป็นระบอบการปกครองที่ไม่มีกษัตริย์ที่ถูกรบกวณ โดยกษัตริย์จำนวนมากผู้ซึ่งในบางครั้งก็ผูกขาด มีลักษณะเป็นทรราช และเป็นอันตรายมากกว่าผู้ที่เป็นทรราชเองเสียอีก สิ่งนี้อธิบายได้ว่าทำไมฟาสซิสต์ ที่แม้จะเป็นสาธารณรัฐในช่วงปี 1922 ด้วยเหตุผลที่บังเอิญ ถึงได้ละทิ้งรูปแบบการปกครองแบบสาธารณรัฐที่เป็นอยู่ดังกล่าวก่อนการยาดราสู่โรม เพราะเชื่อมั่นว่ารูปแบบการปกครองไม่ได้เป็นเรื่องมีความสำคัญเหนือกว่าอีกต่อไป และเพราะการศึกษาเกี่ยวกับราชาธิปไตยและสาธารณรัฐทั้งในอดีตและปัจจุบันก็แสดงให้เห็นว่า ทั้งราชาธิปไตยและสาธารณรัฐต่างก็ไม่สามารถถูกลงความเห็นได้ว่าเป็นสายพันธุ์ย่อยที่ประาะบาง แต่ว่าทั้งสองนั้นล้วนเป็นรูปแบบของการปกครองที่แสดงให้เห็นวิวัฒนาการทางการเมือง ประวัติศาสตร์ ประเพณี และจิตวิทยาของรัฐที่ใช้รูปแบบการปกครองนั้น

ฟาสซิสต์โตเกินกว่าจะเลือกทางเลือกระหว่างราชาธิปไตยหรือสาธารณรัฐ ที่เหนือกว่าระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยที่ปล่อยเวลาให้ล่วงเลยนานเกินไป ซึ่งได้มอบความล้มเหลวทั้งหมดให้กับราชาธิปไตยที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ และเอนเอียงเข้าข้างสาธารณรัฐว่าเป็นระบอบที่สมบูรณ์แบบ ในขณะที่ประสบการณ์ก็สอนพวกเราว่าสาธารณรัฐบางแห่งก็ติดแน่นอยู่กับพวกปฏิกิริยาและสมบูรณาญาสิทธิราชย์ และราชาธิปไตยบางแห่งก็ยอมรับการทดสอบทางการเมืองและสังคมที่กล้าหาญที่สุด

นักปรัชญาเรอนองผู้ซึ่งเกิดความรู้ด้วยตัวเองก่อนยุคฟาสซิสต์ได้กล่าวว่า เหตุผลและวิทยาศาสตร์เป็นผลผลิตของมนุษยชาติ แต่เป็นเรื่องเพื่อฝันที่จะค้นหาเหตุผลโดยตรงสำหรับมนุษย์ และในตัวมนุษย์ มันไม่ใช่เรื่องจำเป็นต่อการดำรงอยู่ของเหตุผลว่า ทุกสิ่งควรจะต้องคลั่งคลั่งเหตุผลทั้งหมด และแม้ว่าทุกสิ่งได้เริ่มขึ้นแล้ว ก็ไม่อาจบรรลุได้โดยประชาธิปไตย ซึ่งดูเหมือนจะมีจุดจบที่นำไปสู่การสูญพันธุ์ของรูปแบบวัฒนธรรมที่ยากลำบากทั้งหมดและรูปแบบของการเรียนรู้ขั้นสูงที่สุดทั้งหมดด้วย กฎที่ว่าสังคมดำรงอยู่เพียงเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีและเสรีภาพของปัจเจกที่ก่อรูปมันขึ้นมา ดูเหมือนจะไม่สอดคล้องกับแผนของธรรมชาติ ที่เอาใจใส่แต่เพียงเผ่าพันธุ์โดยรวม และคล้ายกับจะเตรียมพร้อมเสียสละแต่ปัจเจกเท่านั้น ซึ่งน่ากลัวว่า คำสุดท้ายของประชาธิปไตยอย่างที่เราเข้าใจกัน จะเป็นรูปแบบของสังคมที่มวลชนเสื่อมทราม ซึ่งไม่มีความคิดมากไปกว่าการสนุกสนานกับความเพลิดเพลินที่ไร้ค่า

ในการปฏิเสธประชาธิปไตย ฟาสซิสต์ปฏิเสธการโกหกทั่วไปที่เหลวไหลเกี่ยวกับความเสมอภาคทางการเมือง ซึ่งเป็นนิสัยของความไม่รับผิดชอบต่อร่วมกัน เป็นตำนานเกี่ยวกับความสุขและ

ความก้าวหน้าทีคลุ่มเครือ แต่ถ้าประชาธิปไตยถูกทำให้เข้าใจว่าหมายถึงระบอบซึ่งมวลชนไม่ได้ถูกขับเคื้อนให้ถอยกลับ ไปยังชายขอบของรัฐแล้ว ผู้เขียนเรื่องนี้ก็พร้อมที่จะให้คำนิยามฟาสซิสต์ว่าเป็นประชาธิปไตยแบบจัดตั้ง รวมศูนย์ และอำนาจนิยม

ฟาสซิสต์ตรงข้ามกับหลักการของเสรีนิยมทั้งในพื้นที่ทางการเมืองและเศรษฐกิจอย่างชัดเจนและเด็ดขาด ความสำคัญของเสรีนิยมในศตวรรษที่ 19 ไม่ควรจะถูกนำมาโอ้อวดเพื่อวัตถุประสงค์ในการโต้เถียงกันในปัจจุบัน และก็ไม่ว่าที่พวกเราจะนำหลักการหนึ่งในหลายๆ หลักการที่เฟื่องฟูในศตวรรษนั้น มาเป็นความเชื่อสำหรับมนุษยชาติในยุคปัจจุบันและในอนาคตที่กำลังจะมาถึง เสรีนิยมรุ่งเรืองจริงเมื่อ 15 ปีก่อน เท่านั้น กล่าวคือ เสรีนิยมเกิดขึ้นในปี 1830 ด้วยการต่อต้านกลุ่มพันธมิตรอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งพยายามที่จะทำให้ยุโรปถอยหลังกลับไปยังช่วงก่อนปี 1789 เสรีนิยมขึ้นสู่จุดสูงสุดในปี 1848 เมื่อพระสันตะปาปาไพอัสที่ 9 มีแนวคิดเสรีนิยม แต่เสรีนิยมก็คลายตัวลงทันทีหลังจากปีนั้น ถ้าปี 1848 เป็นปีของแสงสว่างและวรรณกรรม ปี 1849 ก็เป็นปีของความมืดมนและโศกนาฏกรรม อย่างที่สาธารณรัฐโรมันถูกทำลายโดยสาธารณรัฐพี่น้องอย่างฝรั่งเศส ในปีเดียวกันนี้เอง มาร์กซ์ในผลงานแถลงการณ์พรรคคอมมิวนิสต์อันสร้างชื่อ ก็ได้ประกาศหลักคำสอนของสังคมนิยม

ในปี 1851 พระเจ้าโปเลียนที่ 3 ได้ทำรัฐประหารอย่างไร้ความกรุณาและปกครองฝรั่งเศสจนกระทั่งปี 1870 เมื่อพระองค์ถูกโค่นล้ม โดยการลุกฮือของประชาชนหลังจากความพ่ายแพ้ของกองกำลังทหารที่เข้มงวดที่สุด ดังที่รู้จักกันในประวัติศาสตร์ ผู้ชนะก็คือบิสมาร์กผู้ซึ่งไม่เคยแม้กระทั่งมีความรู้เกี่ยวกับเสรีนิยมและศาสดาของแนวคิดดังกล่าว มันคือเครื่องบ่งชี้ว่าตลอดศตวรรษที่ 19 ความเชื่อของแนวคิดเสรีนิยมถูกทำให้ไม่เป็นที่รู้จักในหมู่ผู้คนที่มีการระสูงอย่างเช่นชาวเยอรมันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว แต่สำหรับข้อความหนึ่งที่บรรยายไว้ว่า “รัฐสภาของแฟรงค์เฟิร์ตที่น่าหัวเราะเยาะ” ซึ่งในท้ายที่สุดก็เป็นเพียงเหตุการณ์หนึ่ง เฮอร์มนีบรรลุถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันของชาติจากภายนอกเสรีนิยมและในทางที่ตรงกันข้ามกับเสรีนิยม ที่โดยพื้นฐานแล้วก็คือราชาธิปไตยซึ่งเป็นแนวคิดที่ดูเหมือนจะไม่เข้าพวกกับนิสัยของคนเยอรมัน ในขณะที่เสรีนิยมก็คือห้องสำหรับนั่งรอทางประวัติศาสตร์และตรรกศาสตร์ของอนาธิปไตย ขั้นตอน 3 ขั้นตอนในการสร้างความเป็นหนึ่งเดียวกันของชาวเยอรมันก็คือสงคราม 3 ครั้ง ได้แก่ ปี 1864, 1866 และปี 1870 ซึ่งนำโดยนักเสรีนิยมอย่างมอลท์เคอและบิสมาร์ค และในการสร้างความเป็นหนึ่งเดียวกันของชาวอิตาลี เสรีนิยมแสดงบทบาทน้อยมากเมื่อเทียบกับความช่วยเหลือที่สร้างโดยแมสสินีและการบาลัคผู้ซึ่งไม่ใช่เสรีนิยม แต่หากขาดการแทรกแซงของโปเลียนที่ 3 ที่ไร้ความกรุณา พวกเราก็ไม่ควรจะได้เมืองลอมบาร์ดี และเมื่อปราศจากความหยาบคายของบิสมาร์กที่ซาโดวาและซีดาน ก็เป็นไปได้อย่างมากที่เราไม่ควรจะได้เมืองเวร์นีเทียในปี 1866 และในปี 1870 เราก็ไม่ควรยาดราสูโรม หลายปีที่ผ่านมาจากปี 1870 ถึง 1915 ซึ่งครอบคลุมช่วงเวลาที่ได้บ่งชี้ไว้ แม้แต่ในความคิดเห็นของบาทหลวงชั้นสูงในข้อบัญญัติทางศาสนาใหม่ซึ่งเป็นการคลุมเครือของความเชื่อของพวกเขา ช่วงเวลาดังกล่าวได้ถูก

โจมตีโดยความเสื่อมโทรมในวรรณกรรมและโดยแนวคิดกิจกรรมในทางปฏิบัติ แนวคิดกิจกรรมนี้ พูดักได้ว่าเป็นชาตินิยม ฟิวเจอร์ซิม และฟาสซิสต์

ศตวรรษแห่งเสรีนิยม ภายหลังจากการสุ่มรวมของปมปัญหาที่ซับซ้อนยุ่งยากไว้มากมาย ก็พยายามที่จะตัดปัญหาเหล่านั้น โดยคมดาบของสงครามโลก ไม่เคยมีความเชื่อใดเลยที่จะกล่าวอ้างความโหดเหี้ยมนี้ว่าเป็นการเสียสละ หรือว่าพระเจ้าของเสรีนิยมกำลังกระหายเลือดเช่นนั้นหรือ

ณ บัดนี้ เสรีนิยมกำลังเตรียมตัวที่จะปิดประตูวิหารของตน เพราะถูกทอดทิ้งโดยประชาชน ผู้ซึ่งมีรู้สึกว่าการไม่เชื่อถือเสรีนิยมได้แสดงตัวในพื้นที่ทางเศรษฐกิจ และความเมินเฉยของเสรีนิยมที่พิสูจน์ได้ในพื้นที่ทางการเมืองและศีลธรรม จะนำโลกไปสู่ความพินาศคั่งที่พวกเขาเคยได้รับในอดีต

สิ่งนี้เป็นการอธิบายว่าทำไมการทดสอบทางการเมืองทั้งหมดในยุคของพวกเขาจึงต่อต้านเสรีนิยม และมันก็นำหัวเราะเยาะอย่างที่สุดในการพยายามที่จะผลักดันพวกมันออกจากขอบเขตของประวัติศาสตร์ ราวกับว่าประวัติศาสตร์เป็นพื้นที่ที่สงวนไว้สำหรับแนวคิดเสรีนิยมและความมีประสิทธิภาพของมัน ประหนึ่งว่าเสรีนิยมเป็นสิ่งสุดท้ายของอารยธรรมที่อยู่เหนือขึ้นไปจนไม่มีใครสามารถไปถึงได้

อย่างไรก็ตาม การที่ชาวฟาสซิสต์ปฏิเสธแนวคิดสังคมนิยม ประชาธิปไตย และเสรีนิยม ไม่ควรจะถูกตีความว่ามีนัยถึงความปรารถนาที่จะขับเคลื่อนโลกให้ย้อนกลับไปยังช่วงก่อนปี 1789 ซึ่งเป็นปีที่โดยทั่วไปแล้วถูกโยงไปถึงศตวรรษแห่งการเปิดกว้างของเสรีนิยมประชาธิปไตย ประวัติศาสตร์ไม่ได้ย้อนกลับ แนวคิดฟาสซิสต์ไม่ได้ถือเอา เคอ เมสทรี เป็นศาสดาพยากรณ์ระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์เป็นเรื่องของอดีตและยึดติดเกินไป ความตายและการกระทำเพื่อเป็นสิทธิพิเศษของศักดินาและการแบ่งของสังคมได้ปิดตัวลงอย่างนักแสดงที่สงบปากสงบคำ ความคิดเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของฟาสซิสต์ไม่มีอะไรที่ร่วมกันกับรัฐที่ควบคุมโดยตำรวจ

พรรคที่ปกครองชาติอย่างเบ็ดเสร็จถือเป็นเรื่องใหม่ในประวัติศาสตร์ จึงไม่มีประเด็นอะไรที่จะอ้างถึงหรือเปรียบเทียบได้ จากข้างใต้ซากปรักหักพังของแนวคิดเสรีนิยม สังคมนิยม และประชาธิปไตย ฟาสซิสต์สกัดเอาส่วนประกอบของทั้งสามแนวคิดดังกล่าวซึ่งยังคงมีความสำคัญอยู่ ฟาสซิสต์รักษาไว้ซึ่งสิ่งที่อาจจะบรรยายได้ว่าเป็นข้อเท็จจริงที่ได้รับจากประวัติศาสตร์ และ โยนสิ่งอื่นๆ ทิ้งให้หมด นี้กล่าวได้ว่า ฟาสซิสต์ละทิ้งความคิดของแนวคิดที่เหมาะสมกับทุกเวลาและกับผู้คนทั้งหมด การยินยอมให้ศตวรรษที่ 19 เป็นศตวรรษของสังคมนิยม เสรีนิยม และประชาธิปไตยนี้ ไม่ได้หมายความว่า ศตวรรษที่ 20 จะต้องเป็นศตวรรษของสังคมนิยม เสรีนิยม และประชาธิปไตยด้วย แม้ความคิดทางการเมืองจะเป็นเรื่องที่ผ่านมาไป แต่ชาติคือสิ่งที่ยังคงหลงเหลืออยู่ พวกเรามีอิสระที่จะเชื่อว่านี่เป็นศตวรรษของอำนาจหน้าที่ ศตวรรษที่โน้มเอียงไปทาง “ขวา” ศตวรรษของฟาสซิสต์ ถ้าศตวรรษที่ 19 เป็นศตวรรษของปัจเจก (อย่างที่เสรีนิยมมีนัยถึงแนวคิดปัจเจก) พวกเราก็มีอิสระที่จะเชื่อว่านี่คือศตวรรษแห่ง “การรวมหมู่” และก็เป็นศตวรรษของแนวคิด

เรื่องรัฐด้วย มันค่อนข้างจะเป็นเหตุเป็นผลที่หลักการแบบใหม่นี้ยังคงใช้ส่วนประกอบที่จำเป็นที่อยู่ในหลักการอื่น ๆ เพราะไม่มีหลักการใดที่เคยเกิดขึ้นแล้วถือว่าเป็นสิ่งใหม่ สว่างไสว และไม่เคยได้ยินมาก่อน ไม่มีหลักการใดที่สามารถ ให้อวดถึงความไม่ซ้ำกับหลักการอื่น ได้อย่างสมบูรณ์ โดยปกติแล้วหลักการจะต้องเชื่อมโยงกับหลักการทั้งหลาย ทั้งที่มาก่อนหลักการนั้นและที่ตามหลังมาอย่างเป็นประวัติศาสตร์ ดังนั้น สังคมนิยมวิทยาศาสตร์ของมาร์กซ์ก็เชื่อมโยงกับสังคมนิยมยูโทเปียของฟูรีเยร์ โอเวน และเซนต์ไซมอน เช่นเดียวกับกับแนวคิดเสรีนิยมในศตวรรษที่ 19 ที่มีต้นกำเนิดมาจากการเคลื่อนไหวของแนวคิดแบบรู้แจ้งในศตวรรษที่ 18 และหลักการของประชาธิปไตยก็โยงได้กับกลุ่มนักเขียนสารานุกรม หลักการทั้งหมดมีเป้าหมายอยู่ที่การชี้นำกิจกรรมต่างๆ ของมนุษย์ต่อจุดมุ่งหมายที่ได้ให้ไว้ แต่กิจกรรมของมนุษย์เหล่านี้ก็เป็นปฏิกิริยาที่ย้อนกลับไปยังหลักการ ทำให้เกิดการปรับปรุงและแก้ไขหลักการเพื่อสนองกับความต้องการใหม่ๆ หรือเพื่อให้เหนือกว่าหลักการเดิม เพื่อการนี้ หลักการหนึ่ง ๆ จึงต้องเป็นการแสดงที่สำคัญและไม่ใช่เป็นเพียงแก้คำพูด และดังนั้น ความกดดันในทางปฏิบัติของฟาสซิสต์ก็คือ ฟาสซิสต์เป็นเจตจำนงสู่อำนาจ เป็นเจตจำนงในการมีชีวิต รวมถึงมีทัศนคติและค่านิยมที่ใช้ความรุนแรง

หลักสำคัญของหลักการฟาสซิสต์ก็คือความคิดเรื่องรัฐ แก่นแท้ หน้าที่ และเป้าหมายของรัฐ สำหรับฟาสซิสต์แล้ว รัฐเป็นสิ่งสมบูรณ์ บั๊จเจกและกลุ่มจะได้รับการยอมรับตราบเท่าที่พวกเขาอยู่ภายในรัฐ แทนที่ด้วยการควบคุมการแข่งขันและการชี้นำของความก้าวหน้าทางวัตถุและศีลธรรมในชุมชน รัฐเสรีนิยมจำกัดกิจกรรมของตนเองด้วยผลการบันทึก รัฐฟาสซิสต์ตื่นตัวอย่างกว้างขวางและมีเจตจำนงเป็นของตัวเอง และด้วยเหตุผลนี้เอง จึงอธิบายรัฐได้ด้วยคำว่า “จริยธรรม”

ในการประชุมประจำปี 5 ปี ของระบอบฟาสซิสต์ ประจำปี 1929 ข้าพเจ้ากล่าวว่า รัฐฟาสซิสต์ไม่ใช่ผู้เฝ้าดูแลในยามค่ำคืนที่หวังใยเพียงแต่ความปลอดภัยส่วนตัวของพลเมือง และก็ไม่ได้ออกจัดตั้งขึ้น โดยเฉพาะเพื่อวัตถุประสงค์ในการรับประกันระดับของความมั่งคั่งทางวัตถุและความสงบสุขที่สัมพันธ์กับสภาวะของชีวิต อย่างที่คณะกรรมการบริหารมักจะทำกัน เท่านั้น รัฐไม่ใช่เรื่องของการเมืองโดยเฉพาะ ซึ่งแยกขาดจากความเป็นจริงในทางปฏิบัติและถือตัวเองว่าตัดขาดจากกิจกรรมต่าง ๆ ของพลเมืองและของชาติ รัฐ ตามความเข้าใจและความตระหนักของฟาสซิสต์ ก็คือ สภาวะทางจิตวิญญาณและทางจริยธรรมสำหรับการสร้างความมั่นคงให้แก่องค์กรทางการเมือง ทางกฎหมาย และทางเศรษฐกิจของชาติ ซึ่งเป็นองค์กรที่ต้นกำเนิดและการเจริญเติบโตก็คือการแสดงออกของจิตวิญญาณ แม้รัฐจะรับประกันความปลอดภัยของประเทศทั้งภายในและภายนอก แต่รัฐก็ยังคุ้มครองและถ่ายทอดจิตวิญญาณของประชาชน จากการตกแต่งบุคสมัยด้วยภาษา ธรรมเนียม และความเชื่อของตัวเอง อีกด้วย รัฐไม่ได้เป็นเพียงปัจจุบันเท่านั้น แต่ยังเป็นอดีตและเหนือสิ่งอื่นใดก็เป็นอนาคตด้วย นอกเหนือจากการแสดงให้เห็นชีวิตโดยย่อของบั๊จเจก รัฐยังยืนยันถึงความรู้สึกชอบจากภายในของชาติ ซึ่งเป็นรูปแบบที่รัฐค้นหาการแสดงออกของความเปลี่ยนแปลง แต่สิ่งที่หลงเหลืออยู่ก็ยังคงจำเป็นสำหรับรัฐ รัฐให้การศึกษาแก่พลเมืองในเรื่องความ

เป็นพลเมืองที่ดี เพื่อให้พวกเขาเข้าถึงภารกิจของตน ซึ่งทำได้โดยการกระตุ้นให้พวกเขาสามัคคีเป็นหนึ่งเดียวกัน ความยุติธรรมของรัฐผสมกลมกลืนไปกับผลประโยชน์อันหลากหลายของผู้คน รัฐทำการส่งต่อชัยชนะของจิตในขอบเขตทางวิทยาศาสตร์ ศิลปะ กฎหมาย และความเป็นปึกแผ่นของมนุษย์ ให้แก่คนรุ่นใหม่ รัฐนำมนุษย์ขึ้นมาจากชีวิตแบบชนเผ่าดั้งเดิมสู่การสำแดงพลังอำนาจซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ของอาณาจักร ที่สูงที่สุดของมนุษย์ รัฐถ่ายทอดความทรงจำต่าง ๆ ของคนที่เกี่ยวกับการสละชีวิตเพื่อการรักษาปลอดภัยของรัฐหรือเพื่อการปฏิบัติตามกฎไปยังคนรุ่นต่อไป รัฐจัดตั้งขึ้นเป็นตัวอย่างและยังบันทึกชื่อของผู้นำผู้ซึ่งขยายอาณาเขตของตนเองให้กว้างขวาง รวมทั้งอัจฉริยะทั้งหลายผู้ทำให้รัฐเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย เพื่อส่งต่อไปยังผู้คนยุคในอนาคต เมื่อใดก็ตามที่ความเคารพที่มีต่อรัฐเสื่อมโทรมลง และแนวโน้มในการแบ่งแยกและเหวี่ยงตัวออกจากศูนย์กลางของปัจเจกและกลุ่มมีอยู่ทั่วไป เมื่อนั้นชาติก็จะหันหน้าสู่ความเสื่อมโทรม

นับตั้งแต่ปี 1929 การพัฒนาทางเศรษฐกิจและการเมืองได้ให้ความสำคัญกับความเป็นจริงเหล่านี้ในทุกๆ แห่ง ความสำคัญของรัฐกำลังเติบโตอย่างรวดเร็ว สิ่งที่เราเรียกว่าวิกฤตการณ์สามารถแก้ไขได้โดยการกระทำของรัฐและภายในวงโคจรของรัฐเท่านั้น เงามองจูสต์ ชิมอง ผู้ที่ในช่วงแรกๆ ของเสรีนิยมได้ประกาศว่า “รัฐควรพยายามทำให้ตนเองเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์และเตรียมพร้อมที่จะถอนตัว” นี้ อยู่ที่ไหนดหรือ หรือที่แมคคูลลอคซ์ (MacCullochs) ผู้ซึ่งในช่วงครึ่งหลังของปลายศตวรรษ ได้กระตุ้นว่ารัฐควรจะหยุดการปกครองที่มากเกินไป และอะไรที่ทำให้เบนทัมชาวอังกฤษ พิจารณาเห็นว่าอุตสาหกรรมทั้งหมดต้องตั้งคำถามกับรัฐบาลให้ปล่อยพวกเขาดำเนินการกันเอง รวมถึงฮุมบอิลท์ชาวเยอรมัน ผู้ที่แสดงความคิดเห็นว่า รัฐบาลที่ดีต้องขี้เกียจ ถ้าเป็นเช่นนั้น แล้วอะไรที่ทำให้ผู้คนในขณะนี้กล่าวถึงข้อเรียกร้องในการแทรกแซงของรัฐบาลต่อธุรกิจอย่างไม่รู้จบ หลีกเลี่ยงไม่ได้ และเร่งด่วน มันเป็นความจริงที่ว่านักเศรษฐศาสตร์ในรุ่นที่ 2 มีการประนีประนอมต่อประเด็นดังกล่าวนี้น้อยกว่าในรุ่นแรกมาก และด้วยเหตุนี้ อัดัม สมิท จึงได้ปล่อยให้ประตูปิดแฉกเอาไว้สำหรับการแทรกแซงทางธุรกิจของรัฐบาล แม้ว่าจะทำด้วยความระมัดระวังก็ตาม

ถ้าเสรีนิยมกล่าวถึงปัจเจกนิยม ฟาสซิสต์ก็กล่าวถึงรัฐบาล อย่างไรก็ตาม รัฐฟาสซิสต์คือการสร้างสรรค์ที่เป็นลักษณะเฉพาะและดั้งเดิม ซึ่งถูกคาดหวังว่าจะแก้ไขปัญหาที่เป็นสากล ซึ่งได้ขยายตัวเพิ่มขึ้นในทุก ๆ ที่ ทั้งในพื้นที่ทางการเมือง ด้วยการแบ่งออกเป็นพรรคต่าง ๆ เพื่อการแย่งชิงอำนาจของรัฐสภา ซึ่งเป็นที่ชุมนุมของความไม่รับผิดชอบร่วมกัน หรือในพื้นที่ทางเศรษฐกิจโดยการเพิ่มหน้าที่ของสหภาพการค้าและสมาคมการค้าให้มีจำนวนและความสำคัญมากขึ้น ด้วยการแข่งขันและการทำสัญญาที่ส่งผลกระทบต่อทั้งกลุ่มทุนและกลุ่มแรงงาน หรือในพื้นที่ของจริยธรรม โดยความต้องการในการสัมผัสกับคำสั่ง วินัย และการเชื่อฟัง ต่อการบงการของความรักชาติที่เป็นศีลธรรม

ฟาสซิสต์ปรารถนาให้รัฐเข้มแข็งและเป็นอินทรีย์ ซึ่งตั้งอยู่บนฐานการก่อตั้งที่กว้างขวางจากการสนับสนุนของผู้คน รัฐฟาสซิสต์ยืนยันที่จะควบคุมพื้นที่ทางเศรษฐกิจไม่น้อยไปกว่าในด้านอื่น รัฐฟาสซิสต์ทำให้การกระทำของตนเองเป็นที่รับรู้ได้ทั่วทั้งประเทศ ตั้งแต่เหนือจรดใต้ ตะวันออกจรดตะวันตก โดยผ่านทั้งสถาบันของกลุ่ม สังคม และการศึกษา ของตนเอง และผ่านทางพลังทางการเมือง เศรษฐกิจ และจิตวิญญาณของชาติทั้งหมด จัดการกับสมาคมที่เกี่ยวข้องทั้งหมดของพวกเขา ที่หมุนเวียนอยู่ภายในรัฐ รัฐตั้งอยู่บนฐานของปัจเจกจำนวนหลายล้านคนที่ตระหนักถึงอำนาจหน้าที่ของตัวเอง มีความรู้สึกร่วมไปกับการกระทำของรัฐ และเตรียมพร้อมที่จะรับใช้เป้าหมายของรัฐ แต่ไม่ใช่แบบรัฐทรราชของขุนนางในยุคกลาง รัฐฟาสซิสต์ไม่มีอะไรที่เหมือนกับรัฐแบบเผด็จการที่ดำรงอยู่ในช่วงก่อนหรือหลังจากปี 1789 ห่างไกลจากการบดขยี้ปัจเจก รัฐฟาสซิสต์ทวีพลังของตนเอง ดังเช่นในกรมทหาร ที่ทหารไม่ได้ถูกลดจำนวนลง แต่ได้รับการเพิ่มกำลังขึ้นจากพันธมิตรของตัวเอง

รัฐฟาสซิสต์สถาปนาชาติ แต่ักพอจะมีห้องที่ปล่อยให้ปัจเจกเบียดเข้าไปได้ รัฐฟาสซิสต์คัดถอนเสรีภาพที่ไม่จำเป็นและเป็นอันตราย และดูแลรักษาเฉพาะเสรีภาพที่จำเป็นเท่านั้น ปัจเจกไม่สามารถพิพากษาเรื่องราวทั้งหลาย มีเพียงรัฐเท่านั้นที่สามารถทำได้

รัฐฟาสซิสต์ไม่ได้มีนโยบายปรากฏการณ์ทางศาสนาโดยทั่วไป หรือคงไว้ซึ่งทัศนคติที่เมินเฉยต่อโรมันคาทอลิกซึ่งเป็นศาสนาที่พิเศษและชัดเจนของชาวอิตาลี รัฐไม่ได้รับแนวคิดเทววิทยา แต่ก็ยังมีหลักเกณฑ์ทางศีลธรรม รัฐฟาสซิสต์มองว่าศาสนาเป็นปรากฏการณ์ทางจิตวิญญาณที่ลึกซึ้งที่สุดประการหนึ่ง และเพราะเหตุนี้ รัฐฟาสซิสต์จึงไม่ได้เพียงแค่เคารพศาสนาเท่านั้น แต่ยังถือเป็นผู้ปกป้องคุ้มครองศาสนาด้วย รัฐฟาสซิสต์ไม่ได้พยายามอย่างเต็มที่โรบสปีแยร์กระทำ ณ จุดสูงสุดของที่ประชุมการปฏิวัติอันนำตื่นตื่น เพื่อสถาปนา “พระเจ้า” ของตนเอง และก็ได้ค้นหาเพื่อทำลายพระเจ้าจากภายในจิตใจของมนุษย์อย่างไร้ประโยชน์ดังเช่นที่แนวคิดบอลเชวิคทำ ฟาสซิสต์เคารพพระเจ้าของนักพรต นักบุญ และวีรบุรุษ และฟาสซิสต์ยังเคารพพระเจ้าที่เข้าใจหัวใจอันบริสุทธิ์และแรกเริ่มของผู้คน ซึ่งก็คือพระเจ้าผู้เชิดชูการสวดภาวนาของพวกเขา

รัฐฟาสซิสต์แสดงเจตจำนงในการฝึกฝนอำนาจและการควบคุมสังการ ประเพณีของชาวโรมันในที่นี้ ถูกทำให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาด้วยความคิดที่เกี่ยวกับความเข้มแข็ง อำนาจของจักรวรรดิอย่างที่เขาใจกับ โดยหลักการแบบฟาสซิสต์ ไม่ได้เป็นเพียงเรื่องเกี่ยวกับเขตแดน หรือการทหาร หรือการค้าเท่านั้น แต่ยังคงเป็นเรื่องของจิตวิญญาณและจริยธรรมด้วย กล่าวได้ว่าจักรวรรดิชาติ ก็คือชาติซึ่งเป็นผู้นำชาติอื่นๆ ทั้งในทางตรงและทางอ้อมนี้ สามารถดำรงอยู่ได้โดยปราศจากความต้องการในการพิชิตดินแดนอิสระ ฟาสซิสต์เพิ่งพินิจไปที่จิตวิญญาณของจักรวรรดิตัวอย่างเช่น การเพิ่งไปถึงที่แนวโน้มนิยมของชาติในการแผ่ขยายสิ่งที่เป็นการแสดงออกของกำลังความสามารถของพวกเขา ขณะที่แนวโน้มนิยมในทางตรงกันข้าม ซึ่งได้จำกัดผลประโยชน์ของพวกเขาต่อเมืองที่เป็นบ้านเกิดของคนเองนั้น ฟาสซิสต์ก็เพิ่งพินิจไปที่อาการของความเสื่อมโทรม

ประชาชนผู้ซึ่งถูกขืนยันทัดหรือขืนยันทัดอีกครั้งก็คือจักรวรรดินิยม การสละสิทธิ์ก็คือลักษณะของประชาชนที่กำลังจะตาย หลักการฟาสซิสต์ก็คือคำร้องที่ดีที่สุดต่อแนวโน้มและความรู้สึกของประชาชนอย่างชาวอิตาลี ซึ่งภายหลังจากเตรียมการ โททท์ในช่วงศตวรรษของความเป็นทาสต่างชาติ ในปัจจุบันก็ได้ขืนยันทัดตนเองกับโลกอีกครั้ง

แต่จักรวรรดินิยมได้แสดงนัยถึงวินัย ซึ่งเป็นความร่วมมือกันของพยายามเกี่ยวกับความรู้สึกในส่วนลึกของหน้าที่และจิตวิญญาณของความเสียดสละตนเอง สิ่งนี้สามารถอธิบายกิจกรรมในทางปฏิบัติของระบอบการปกครองได้ในหลายๆ ด้าน รวมทั้งการควบคุมที่เกิดขึ้นโดยพลังอำนาจจำนวนมากของรัฐ ขณะที่ความรุนแรงซึ่งถูกดำเนินการไปยังผู้ใดก็ตามซึ่งตรงข้ามกับการเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นเองและหลีกเลี่ยงไม่ได้ของศตวรรษที่ 20 นี้ โดยการปลุกปั่นอุดมการณ์ที่โดเด่นกว่าในศตวรรษที่ 19 ซึ่งเป็นอุดมการณ์ที่ปฏิเสธการทดลองยิ่งใหญ่ในการเปลี่ยนรูปทางการเมืองและสังคมในทุก ๆ แห่ง กำลังจะถูกทำลาย

ก่อนหน้านี้อันนี้ ประชาชนไม่เคยเลยที่จะกระหายในอำนาจหน้าที่ การควบคุม และคำสั่ง อย่างที่พวกเขาทำกันอยู่ในปัจจุบัน ถ้าในแต่ละยุคสมัยมีหลักการเป็นของตัวเองแล้ว เครื่องหมายมากมายก็ได้ชี้บ่งให้เห็นว่าหลักการในยุคของพวกเราก็คือฟาสซิสต์ นั่นเป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้แสดงออกโดยความจริงที่ว่าฟาสซิสต์ได้กระตุ้นความศรัทธา ซึ่งความศรัทธาดังกล่าวนี้ได้พิชิตวิญญาณที่ความจริงได้แสดงให้เห็นว่าฟาสซิสต์สามารถชี้ให้เห็นถึงวีรบุรุษที่สร้างความเสื่อมเสียและผู้พลีกรรมให้กับฟาสซิสต์ได้

ณ บัดนี้ ฟาสซิสต์ได้เข้ายึดโลกทั้งหมดที่โดยสากลแล้วเป็นของทุกๆ หลักการ ด้วยการบรรลุถึงการแสดงออกซึ่งตัวตนในช่วงเวลาประวัติศาสตร์ความคิดของมนุษยชาติ

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวญาเรศ อัครพัฒนานุกูล เกิดเมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2526 ณ จังหวัด กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง จาก ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในปี พ.ศ. 2546 ได้รับรางวัลเหรียญเรียนดีจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในช่วงระหว่างการศึกษาระดับ ปริญญาตรีตั้งแต่ ปี พ.ศ.2543 – 2546